

— Benim oğlum büyüyecek, ninni,
On milyar borç ödeyecek, ninni!..

EN FAZLA İKRAMİYE VEREN BANKA...
TÜRKİYE İŞ BANKASI
BU SENE 100 APARTMAN DAİRESİ VERİYOR!..

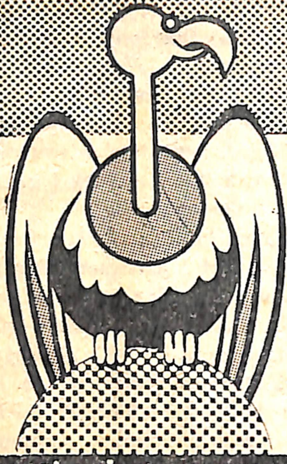
Tasarruflarınızı İş Bankasına yatırınız... daima kârlı çıkarsınız

•

AYRICA ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ:

10 adet 100.000 lira — 200 adet 5.000 lira — 500 adet 1.000 lira ve 45000 talihliye çeşitli para ikramiyeleri

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinçcağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

※

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 30
22 Şubat 1962
YIL : 40
Telefon : 22 18 11

※

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Vergi kaçakçılığı!

BELKİ politikacıların anladığı yapıda bir politikacı değil. Ama, karanlıkta mırıldanmayan, açık yürekli, tok sözlü bir Maliye Bakanımız var. Koltuğunu birkaç yıl tutacağını sanmam. Dilerim ki koltuk onu tutsun...

Bu açık adam diyor ki: «Tüccarlarımızın yüzde otuz ikisi, ayda 172 lira kazandığını söylüyor. Yüzde yirmi dokuzu da ayda 400 lira...»

Sormalı: «Büronuzda ayak işlerine koşan alfabeyi sökmemiş çocuğa ne aylık veriyorsunuz?» diye... Akbaba'da böyle bir çocuk var: Yatacak odası, yakacak elektriği, ısınacak havagazı ocağı bizden, aylığı üçyüz liradır. Demek matbaaya yazı, klişeye resim götüren bizim Bahattin, yelek cebinden rahat rahat iki tüccar çıkaracak güçte... Gözümde değerlendi oğlan!

Başbakanın İstanbul'daki gizli basın toplantısından, bu konuya ışık tutacak bir perde aralayım. Sayın İnönü, kendisine pek yakışan o tanrısal iyimserliğiyle:

— Bir zamanlar, dedi, askere gitmemek, suç değil, ayıp bile sayılmazdı. Devlet, resmen bedel alırdı... Şimdi öyle mi?.. Asker kaçakçılığı en yüz kızartıcı suç olmuştur. Cemiyet vicdanı bu suçu affetmiyor artık... İleri milletlerde, öncelikle Anglo-Saksonlarda, vergi kaçakçılığı da asker kaçaklığı kadar büyük ayıp olmuştur. Beyannamesinde unuttuğu bir kazancını, gazetelerle ilân eden müesseseler görürsünüz... Zaman, bu sağlam ahlâkın temellerini bizde de atacaktır.

Vergi kaçakçılığını kimse inkâr edemez. Bunu, Ticaret Odası Başkanı, seçkin ve aydın insanımız Behçet Osmanoğlu'nun yetkili ağzından bile işitiyoruz. Demek, Maliye Bakaniyle aradaki ayrılık, geniş bir mâna ayrılığı değil, sadece bir üslûp ayrılığı!

Biz, söz oyunlarını bir yana itip işin nedenine, niçinine gelelim: Neden oluyor, niçin oluyor bu vergi kaçakçılığı?

Yalnız kanundaki aralıklardan mı?.. Yalnız ahlâk gevşekliğinden mi?.. Yalnız kontrol yetersizliğinden mi?

Hayır... Bu üçüne bir dördüncüsünü de, bütün önemi ile hemen katmak lâzım: Vergi adaletsizliğinden!

Maliyeye sunduğumuz gelir bildirilerimizde, kanunun bize tanıdığı geçim masrafı nedir, biliyor musunuz?.. Yılda bin, bin beşvüz liracık!.. Siz, böyle bir para ile bir yıl yaşayacak iş adamı değil, bir lokma bir hırkaya razı bektaşi fukarası bile bulamazsınız!

Kendimi örnek alayım: Son hastalığım bana onbir bin liraya mal oldu. Defterime bunun onbir lirasını bile geçiremem. Kanun, benim doktor paramı, ilâç paramı, hastahane paramı bile kazanç sayar, ondan bile vergi alırsa, buna sosyal adalet değil, adaletsiz adalet denir!

Kazancını devletten kaçırmayı, savaşta cepheden kaçmak kadar alçaklık sayan Avrupalı, defterine, doktor, ilâç, hastahane bir yana, verdiği ziyafetlerin faturasını bile işler.

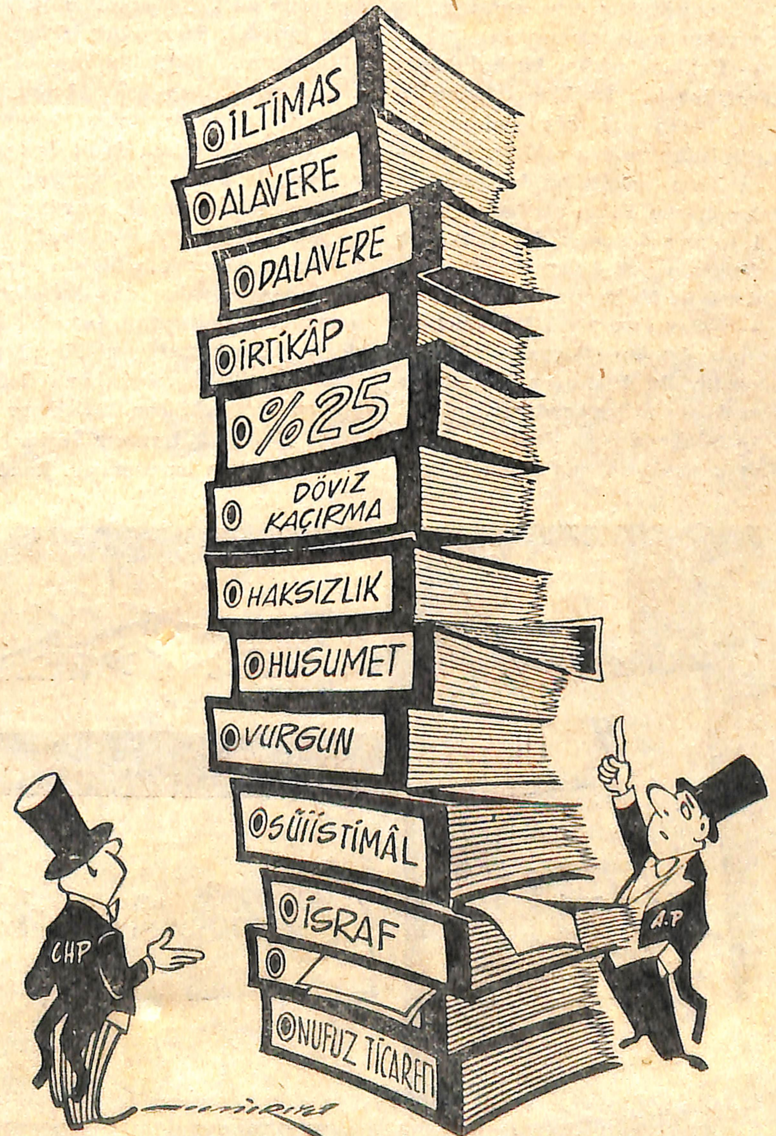
İş adamını idiş eden bu kısır tutum yüzündendir ki, gözü bağlı bostan beygiri uysallığiyle tek çizgi çenberi içinde, bir adım ileri gitmeden, ömrümüz boyunca dönüp duruyoruz.

Yine Akbaba'yı örnek alayım: Eğer karnındaki yumurtaları toplamak için, bu ihtiyar kuş her yıl boğazlanmasaydı, kırkıncı yılını bir kira katında değil, kendi matbaasında kutlayacaktı ve bugünkü kadrosunun, üç misli, dört misli, beş misli arkadaş topluluğuyla çalışacak, üç misli, dört misli, beş misli aileye ışık tutacak ve göz nurunun, alın terinin biriktirdiği kazançla, bugün ödediği verginin de üç mislini, dört mislini, beş mislini ödeyecekti elbet!

Türk vatandaşlarının ödediği vergilerle başarılacak kalkınmalarımızı, Amerikalı vatandaşların ödediği vergilere avuç açarak sağlamaya kalkıyorsak, suçun da, ayıbın da hepsi yalnız ve mutlaka iş adamlarının değildir.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yeni tevkiflerden sonra:

A. P. — Görüyorsun, aramızdaki şu dağ kalkmadıkça birbirimize yaklaşamıyacağız!

ÖZEL TEŞEBBÜS

adnan veli

BAŞBAKAN sayın İsmet İnönü, memleketin ekonomik reformlar sayesinde kalkınabileceğine inandığı için, iktisadî hayat içinde önemli vazifeler almış, önemli roller başarmış, önemli sonuçlar sağlamış tüccarlarla ayrı ayrı konuşmak, onların da bu konudaki düşüncelerini öğrenmek istemişti. Bu maksatla, ünlü fabrikatörlerden Fehmi Tos'u, makamına dâvet etti:

— Buyursunlar Fehmi bey, dedi. Epi zamandır görüşemedik. Nasılsınız bakalım?..

— Sağ olun Paşam.. Memleket hizmetinden baş kaldırdığımız yok ki...

— Biliyorum, biliyorum... Çok çalışıyorsunuz, çok yoruluyorsunuz. Zaten ben de sizi, Türkiye'nin ekonomik kalkınması için hükûmetin hazırlıyacağı proğram hakkında görüşmek üzere dâvet etmiştim. Size göre, memleketin ekonomik bir refaha varması için, nasıl bir plân uygulamak gerekiyor?..

Fehmi Tos, Paşa'nın masasının karşısındaki kanapeye oturmuş, altın çakmağı ile oynuyordu:

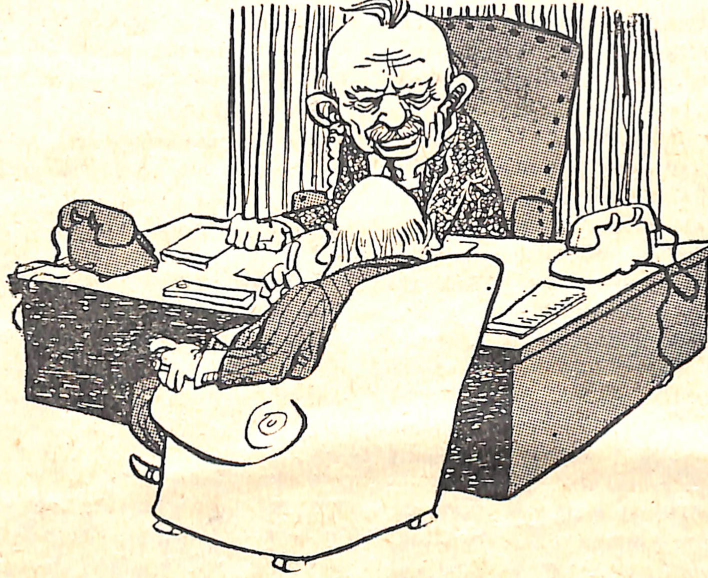
— Hakkımda izhar buyurduğunuz teveccühe çok teşekkür ederim Paşam. Bizim gibi, kendisini memleketin kalkınmasına vakfetmiş insanlara karşı gösterilen bu alâkaya minnettarım. Fakat bendeniz bugünkü tutuma bakarak, bu ekonomik gelişmenin pek kolay olmıyacağını, üzüntü ile ifade etmek isterim.

— Kolay veya zor... Hükûmet, bile bile, bu önemli vazifeyi üzerine almıştır. Bu bakımdan biz zorlukları da yenmek zorundayız..

— Şüphesiz sayın Paşam... Fakat son zamanlarda ne idüğü belirsiz kimseler, falsolu sesler çıkararak, memleket ekonomisini başka yöne doğru sürüklemiye çalışıyorlar.

— Hayır, bu hususta müsterih olun... Hiç kimse, memleket ekonomisini istediği yöne sürükliyemez. Hükûmet vazife başındadır. Bunu size temin ediyorum.

— Sağ olun, var olun Paşam.. Benim şahsi kanaatim, bir takım tecrübelere dayanmaktadır. Biliyorsunuz ki memleketimizde, çok şükür,

yer yer teşekkül etmiş önemli sermayeler vardır. Bu sermayeler, her şeyden önce devlet himayesine muhtaçtır. Fakat son zamanlarda bu sermayelere karşı bir ürkütme hareketine girişildi. Sermayenin ürkmesi, af buyurun, merkebin ürkmesine benzemez. Merkep ürktüğü zaman, yularını çekersiniz, sopayı basarsınız, ağzına bir tutam da ot dayarsınız, mesele kalmaz. Ama gelgelelim sermaye ürktü müydü, onu bir daha zaptetmek kaabil değildir. Denizyolları vapurlarından birinin makine dairesine, yahut da halatların arasına saklandı mıydı, ver elini İsviçre... Affınıza mağruren, biraz âmiyane olmakla beraber buna tipik bir misal verebilirim. Demokrat Parti zamanında sermaye büyük bir kalp huzuruna kavuşmuştu. Randevucu Madam Atina'nın yanında da Selma adında bir sermaye vardı. Kulakları çınlasın, bir gün Refik Koraltan beyden ürkmüş, soluğu Avrupa'da almıştı. Bu itibarla, ne şekilde olursa olsun, sermayeyi katiyen ürkütmemek lâzım!

Paşanın biraz kaşları çatıldı:

— Evet, sizi dinliyorum Fehmi bey...

— Sayın Paşam, bu gerçek ortada dururken, sermaye sahiplerinden servet beyannamesi istenmesini bendeniz katiyen doğru bulmuyorum. Herkes, kendisinden istenen beyannamede servetini açıklamak zorunda kalırsa, bunun ucu nereye varacaktır?.. Servet Anayasa'nın himayesi altındadır. Zaten böyle olması da hak ve hukukun emridir. Çünkü servet ancak alın teriyle, namuslulukla teşekkül eder. Af buyurun size bir misal vereyim. Benim fabrikalarımın, yani Fehmi Tos müesseselerinin bir umum müdürü vardır. Çok dirayetli, çok ehliyetli, çok çalışkan ve dürüst bir insan. Aynı zamanda yüreğinde büyük bir memleket aşkı taşır. Bu imanla giriştiği hayat savaşında, memleketine ettiği hesapsız hizmetler sonunda birçok mal mülk sahibi oldu: Yedi kat apartmanı var, koskoca iş hanı, çamlar içinde köşkü var, daha başka mülkleri de vardır. Bu adam bunca serveti nasıl yapmıştır biliyor musunuz Paşam?..

— Hayır, bilmiyorum...

— Arzedeyim efendim. Bu adam, yaptırdığı inşaatta çimentoyu ve kireci harç haline getirmek için katiyen su kullanmamıştır.

— Ya ne kullanmıştır?..

— Alın teri kullanmıştır Paşam... Alnından şıpır şıpır damlıyan terleri, ilkin küçük rakı şişelerinin içinde toplamış, sonra bu ufak şişeleri büyük bir damacanaya boşaltmış, böylelikle doldurduğu damacanaları da kamyonla inşaat yerine taşımıştır. Bir apartmana 125 kamyon alın teri dökmüştür. Bu kadar çalışıp didinmeye karşılık, bu adama «Haydi sen, servetini beyan et bakalım» demek, vicdan ve insafa sığar mı?... Ne vicdana, ne de demokrasiye sığmaz. Bir takım kimseler demokrasiye sığdırmaya çalışıyorlar ama, ne yapsalar sığmaz.

— Peki, bu noktayı anladım. Yani siz sermayeyi ürkütmemeli, bir de servet beyannamesi istenmemeli diyorsunuz. Memleket iktisaden ancak böyle kalkınır demek istiyorsunuz, değil mi?..

— Hayır, maruzatım daha bitmedi.

— Devam edin öyleyse...

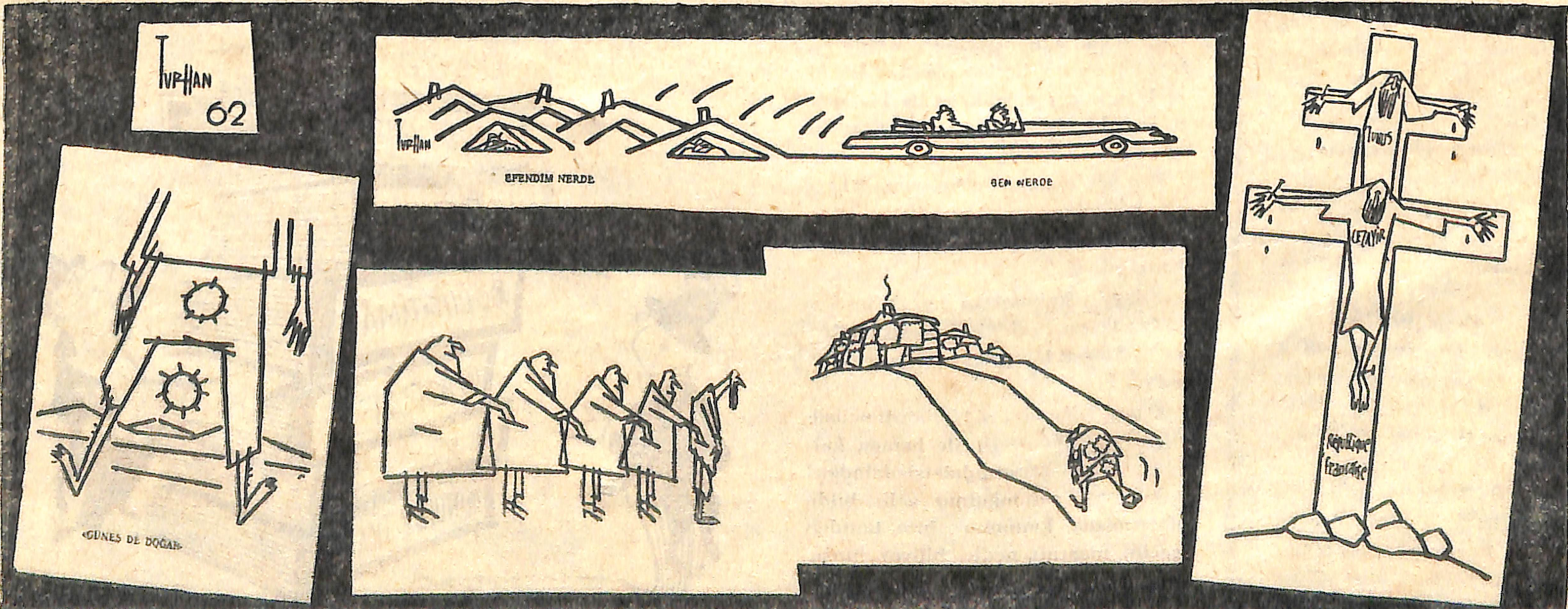
— Ediyorum efendim. Geçende Maliye Vekili beyefendi bu konuda, memleketi heyecana veren bir demeçte bulundu. Zâtı devletiniz de belki hatırlıyacaksınız. Vekil beyefendi demişlerdi ki: «Bu memlekette tüccarın vermiş olduğu yıllık vergiyi açıklıyacak olsam, halk bunları linç eder» demişti. İstirham ederim Paşa hazretleri, bu söz bir Vekilin ağzına yakışır mı?...

— Pekâlâ yakışır. Ne var bu sözde?...

— Şu var.. Yani tüccar ve sanayici, işçiye, memura, köylüye nisbetle çok az vergi ödüyor demiye getiriyor.

— İşin doğrusu da öyle...

— Öyle ama paşam, bunu açıkla-

Turhan Selçuk'un albümünden seçmeler

nuya ne lüzum var?.. Bu, hükûmetle bizim aramızda kalacak bir mesele... Devlete ait sırları umumî efkâra açıklamanın, ceza müeyyidesi altında bulunduğunu herkes bilir. Evet tüccar, çöpçüye nazaran daha az vergi ödüyor, bu muhakkak... Lâkin, tüccarın vergi ödeyerek yapacağı hizmet, onun vatandaş ihtiyaçlarını karşılamak hususunda gösterdiği feragat ve fedakârlığın yanında hiç kalır. Vatandaşın yiyeceğini düşün, içeceğini düşün, elbisesini, çorabını, mintanını, donunu düşün, kadının dudak boyasını düşün, cımbızını düşün. Bunları tedarik etmek için Bakanlık koridorlarında sağa sola koşuş, lisansı idi, proforması idi, konşimentosu idi, bunlarla didin. Avrupa'lara koş, fabrikalara yalvar yakar, bin güçlükle ithalini yap, gümrüğünü, nakliyesini, sigortasını öde, anbarına doldur, temizliğini yap, ambalâjlarını çıkar, sonra da pırıl pırıl vatandaşın istifadesine arzet. Sanırsam bu kadar çileli bir iş, memleket hizmetinin hiçbir dalında bulunmaz. Böyle bir hizmetin yüceliğini unutup, vergi psikozuna saplanmak bence hiç doğru değil...

— Ama bu sizin anlattıklarınız, ticaretin normal formalitelerinden ibaret... Memleket kalkınmasıyla bunun ne alâkası var?...

— Şu alâkası var: Tüccarı ve sanayi erbabını vergi yükü altına sokmak, memlekete diğer yönden yapılan hizmetleri çok aksatır demek istiyorum. Yani kalkınmada ilk hedef, özel teşebbüs erbabını mutlaka zengin etmenin yolunu bulmak olmalıdır. Tüccar zengin olunca viski içer, bundan tekel kazanır, apartman yaptırıp vatandaşın istifadesine arzeder. Sekiz tane hizmetçi tutar, iş sahası açılır, otomobille gezer, petrol ofis kazanır, güzel pastalar yaptırır. Toprak Ofis kazanır. Avrupa seyahatleri yapar, Denizcilik Bankası kazanır. Hasılı zenginin geliri, dolayısiyle vatandaşa intikal eder. Esasen ileri bir ekonominin gayesi de, servet birikmelerini vatandaşlara yaymak değil midir?..

— Peki, memleketin iktisaden kalkınması için başkaca düşünceleriniz var mıdır?..

— Müsaade buyurursanız, son zamanlarda tartışma konusu haline getirilen devletçilik meselesine de temas etmek istiyorum...

— Buyurun...

— Bu konuda çalışma kongresinde hayli çatlak sesler çıktı. Bu kuklaların nereden idare edildiklerini bilmiyor değiliz. Onlara kalacak olsa, özel teşebbüsü külliyen bertaraf etmek ve sanayi ile ticaretin her sahasında devletçiliğe yer vermek gerekecek. Ziraatte devletçilik, sanayide devletçilik, ticarette devletçilik, takunya ve peştemal imalâtında devletçilik, hamama gitmekte devletçilik... Yani özel teşebbüs diye bir şey tanınmıyacak. Peki, özel teşebbüs bu kadar kötü ve verimsizdi de, Demokrat Parti zamanında tam on yıl ne diye tatbik edildi?.. Demokratlar bu kadar aptal mıydı?.. Özel teşebbüsün memleketi yıldırım hızıyla refaha götürdüğünü bugün kim inkâr edebilir?.. Ama şimdiki ekonomi zıpçıktılarına bakılacak olursa, özel teşebbüse hiçbir suretle yer vermemelidir. Söz temsili ailemle beraber yatağa girdim, istirham ederim Paşam, burada da mı devletçilik câri olacak?

Paşa, hafifçe gülümsedi:

— Yooo, orada özel teşebbüs lâzımdır. Devletçilik yatağınıza kadar girmez!

— Maruzatım bundan ibaret sayın Paşam.

— Fikirlerinizi dikkatle inceliyeceğiz. İlginize teşekkür ederim.

Fehmi Tos ayağa kalkarak İnönü'nün elini öptü. Kapıdan dışarı çıkarken içeriye özel kalem müdürü girdi:

— Buyurun Paşa hazretleri!..

— Kim var bakayım dışarıda?..

Başka kimleri dâvet etmiştik?..

— Adanalı Hacı Osman var, Tarsuslu Yeşilparmak var, daha birkaç kişi var ama, isimlerini pek bilmiyorum Paşam...

— Hacı Osman'ı çağırın lûtfen... Biraz da onunla görüşelim.

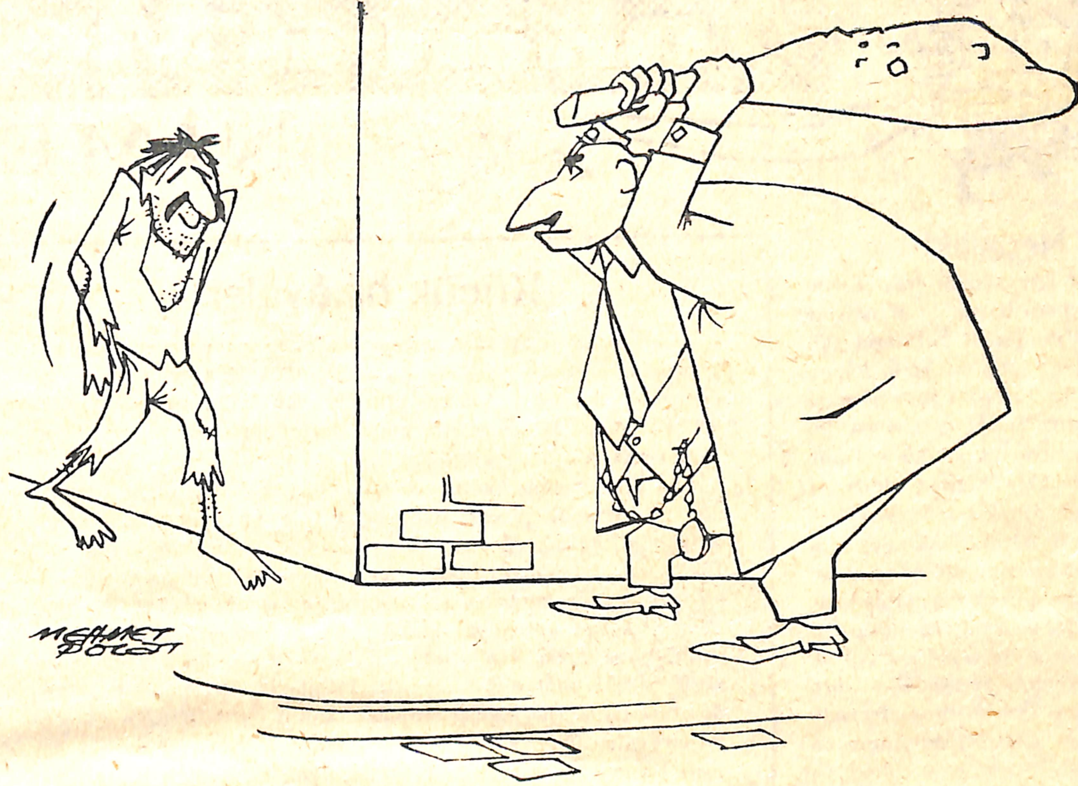
— Başüstüne Paşam...

Özel kalem müdürü, memleketi refaha götürecek olan ünlü kişilerden birini daha çağırmaya gitti.

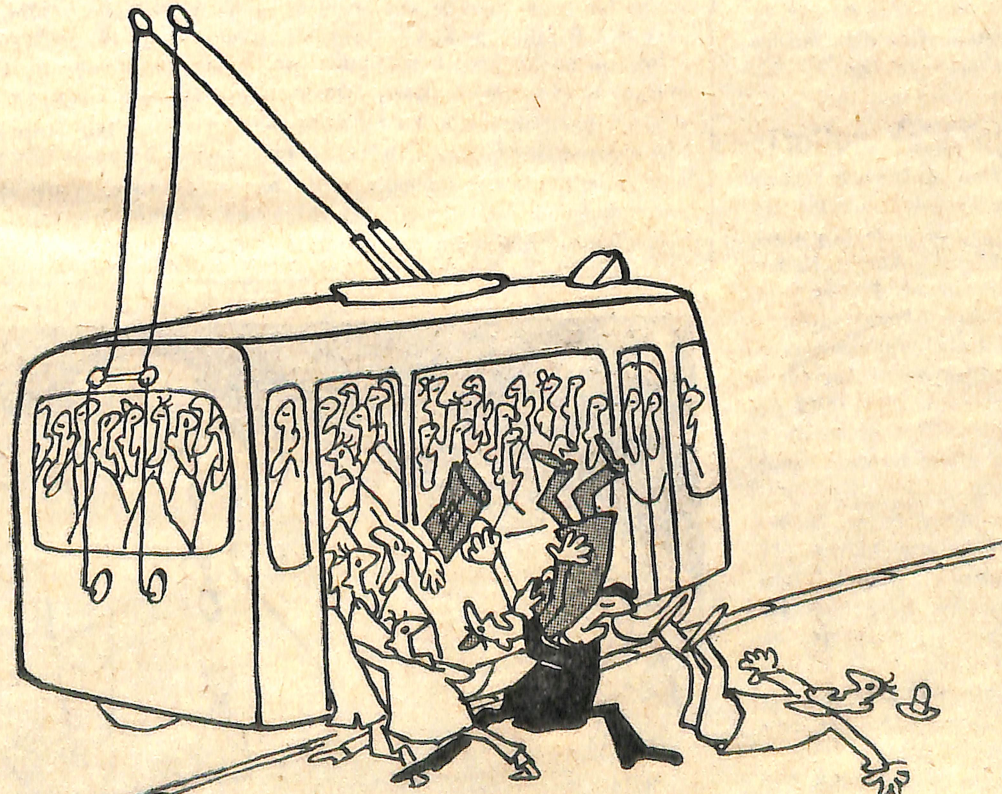
İlk ziyareti yapan Fehmi Tos, Başbakanlığın merdivenlerinden inerken, kendi kendine mırıldanıyordu:

— Namussuz komünistler!.. Paşayı bile zehirlemişler..

Adnan VELİ

Bazı tüccarlar ayda 140 lira kazandıklarını bildiriyorlarmış. (Gazeteler)

Sosyal adalet!

Güreş sporuna önem verilecek. (Gazeteler)

YAZISIZ

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Mecenas!

Kırıkkale kaymakamı hem saçını yoluyordu hem başını... Kendisine bir komut iletilmişti «Ticaret serbesttir» diye... Bin zorlukla kapattığı Kırıkkale barlarını açmağa mecbur kalmıştı. Ticaretin serbestisinden... Yolunuyordu, çünkü işçi bölgesiydi Kırıkkale. İşçinin aldığı üç beş kuruşun ailesine gitmesini istiyordu, puslu bar köşelerinde, puslu içki bardaklarının dibinde kalmasını istemiyordu, amma, ne çare; emir emir, memur da memurdu...

Bu işle, bir milletvekili meşgul olmuştu... «Ticaret serbesttir» diye feryat etmişti evvelâ, sonra feryadını resmiyete dökmüş, muradına da ermişti!...

Mecenas... Romalı bir kişizâdenin ismi... Artistleri, heykeltraşları, yazarları maddeten ve mânen korumuş, karun kadar zengin (acaba Karun ne kadar zengindi?...) bir kişizâde... Şöhreti asırlara öylesine yayılmış ki, sanatkârları, artistleri koruyan kırallara «O bir Mecenastır» demiş... Zarif adammış, ince adammış, zeki adammış, kendinden veren adammış, Mecenas...

Kırıkkale kaymakamı dostum, üzülme sen, gel yanıma, işe benim durduğum açıdan bak!... De ki, «Mecenas» lık bizde de başladı... Amma barları korumakla başladı... Herşey yüksekten başlıyacak değil ya!... Yavaş yavaş «ulvîleşir» herşey onun'çin ne gücünü üz, ne de «suç işlesinler de kapatayım» diye pusuya yat... Tekrar açtıracak güçlü bir «Mecenas» nasıl olsa bulunur!...

Bütçeden ufak notlar!

Dışişleri Bakanlığı bütçesi görüşülürken, gelen gösterişli hariciye memurlarından hiç olmazsa beş altısı, önlerindeki kâğıda kâlp resimleri çizmekle meşguldüler. Birkaçı bu resimleri oklarla süslemekteydi...

Bayındırlık bütçesi konuşulurken, iftar yemeğini yemiş (akşamdı...) Senatörlerimizden bazıları mışıl mışıl uyuyorlardı... (Ben de olsam uyurdum, şekil kilometrelerce konuşmasın!...)

Bütçe Komisyonunda M. B. Komitesi üyeleri, üç grup halinde gövde gösteriyorlardı: Ahmed Yıldız, herkesle arasından kara kedi geçmişcesine yalnızdı... Geçti mi kara kedi?...)

Sami Küçük'le Suphi Gürsoytrak, arkadaşlarından ayrı değiller ama, kenarlara ilişmişlerdi!...

Fikret Kuytak, Mucip Ataklı, Vehbi Ersü, Kâmil Karavelioğlu, Emanullah Çelebi kompakt bir grup halinde... Gelişte ve oturuşta en «efe»leri emekli general Mucip Ataklı'ydı... «E viva» Ataklı!

Küçük hikâyeler

Durmadan tiyatrodan bahsettik. Yavaş yavaş, size aktörleri sempatik taraflariyle, küçük manileriyle, hoş hikâyeleriyle yakınlaştırmak isterim... Tepede oturanlardan başlamıyacağım, çok istidatlı olup da şöhretleri memleketin dört bir yanına salınmamışları ön plâna alacağım...

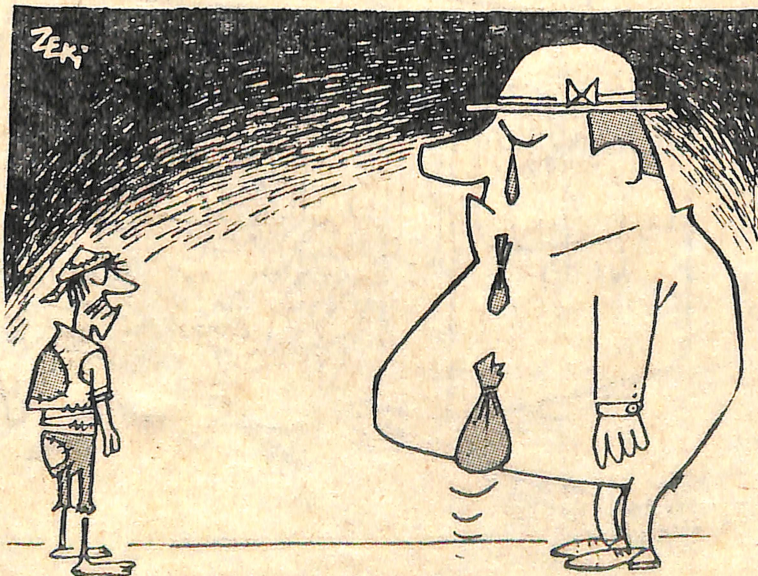
Şu anda Semih Sergen ve Muammer Esi, Hayvanat Bahçesi adlı bir perdelik piyeste oynuyorlar Oda Tiyatrosunda... Semih Sergen'in «Ağaçlar Ayakta Ölür» piyesinde ufacık bir rolü var. Bu ufacık, bu nankör rolü, (her nedense iki eserde de bir ipsiz sapsız'ı canlandırıyor!..) dolu oyunuyla büyütüyor... Ben onu «Hamlet» i oynıyacak kudrette görüyorum... Biraz fazla canlı, biraz fazla kanlı, biraz fazla yakışıklı, biraz fazla kara gözlü bir Hamlet olurdu amma. Hamlet'in ille bulutlar üstünde oturmuş bir hayalete benzemesi, bütün yüz hatlarının da aşağı sarkması ağlamış ağlamış, şart değil. Nedense dünyanın hemen hemen her tarafında bu söylediğim tipte olur Hamlet, ve yaşlı yaşlı artistler tarafından oynanır... Eserdeki şahsiyet 33 yaşında... Semih Sergen 30... Eh onbeş yaş büyüğüne oynatılacağına, bir de üç yaş küçüğü denense...

Muammer Esi, arkadaşları arasında titizliğiyle ve şekilseverliğiyle meşhurdur. Bir gün kuştüyü yastıklı, imparator kayığı gibi bir sandal, sahile yaklaşır. İçinde İngiliz kumaşı elbiseli bir adam, hesaplı hesaplı kürek çekmektedir. Bu Muammer Esi'dir: Denizde, Allahın suyunda, güneşinde, kumunda bile, şekilperestliğini bırakmıyan bir insandır Muammer Esi...

Biraz da sanatkâr eşlerinden bahsedeyim... «Ağaçlar Ayakta Ölür» ün prömyeriydi.

Birinci sırada kara gözlüklü genç bir adam oturuyordu. Heyecan içindeydi. Sahnede karısı Macide Tanır, başrolü oynuyordu. Bir an gözlüklerini çıkardı... Gözleri iftiharla, sevgiyle parlıyordu... Bir arkadaş kulağına eğildi; «Karısı dördüz erkek doğurmuş, aşiret beyine benziyorsun bu halinle» dedi... Aşiret reisini bilmem amma, Vedat Tanır çok sempatikti bu haliyle...

Sanatkârlarımızın eşleri, öbür erkeklerimizin, hoyratlık, kabalık, horozluk komplekslerinden sıyrılmışlar. Sebebi?.. Bilmiyorum... Üstüne eğilmedim henüz!... Rahat rahat meselâ Onat: «Karım büyük insan» diyebiliyor... İçimdeki bütün perdeler kalkıyor böyle sözler duyunca. «Hö hö, bizim hanımın reçeli, hö hö bizim hanımın pilâvı, hö hö bizim hanımın tahta kurularını temizlemesi, hö hö bizim hanımın dili» cinsinden övünmeleri hafif bulantılarla çok dinlemişim de, bir erkeğin inana inana «Karım büyük insan» demesi, dağ rüzgârlarının rahatlığını estiriyor gönlümde, ve gönlüm şişiyoooor...

Doğuya yardım!

Gece vakti Kırşehir!

Büyük bir kasaba Kırşehir. Her halde eskiden Demokratlar bakmışlar da, «Bu kazaya benziyor, bunu kaza yapalım» demişler, bir kolaylık olsun diye... Canlı bir yer gece vakti... Kara tipiye rağmen canlı...

Hür bir hava esiyor burada. Bu havayı elinizle tutar gibisiniz... Benzemez başka şeye egemenlik havası... Belli ki burada insanlar, vicdanları seslendiğinde, en ağır baskılara «hayır» demeğe alışmışlar... Hür havalı bir kale gibi Kırşehir: Sevdim... Bazı yerler var ki sizi yokluyorlar. Eski Demokrat sanırlarsa, herkes kulağınıza eğiliyor: «Ah, ah!. Ah, ah!.. Yazık oldu, yazık ettiler, amma Allahtan ümit kesilmez!» (Bunu derken göz kırpıyorlar) gibi lâkırdılar ediyorlar. CHP li zannederlerse... «Paşa, bir çıktı, etraf süt liman oldu, ah paşa gibi devlet adamı...» diye kazanmağa bakıyorlar sizi, beş dakka uğramış yolcuysanız bile... Kırşehir öyle değil, ne o tarafı, ne o tarafı ipliyor; yalnız kendi gururunu ipliyor: Sevdim...

Lokantada, masa masaya konuşa biliyorsunuz... Kadına «ayrı muamele» yok. Sevdim Kırşehir'i... O kadar sevdim ki, Bölükbaşı bile gözüme girmeğe başladı Kırşehirli diye...

Biraz soyunsa da!

Marina Vlady'nin başrolü oynadığı filim gösteriliyordu Büyük Sinema'da... Sosyetenin bütün kreması, açılmış saçılmış hazırdı... İnadına Marina Vlady'nin filimdeki elbiseleri birbirinden kapalıydı... Birisi gırtlağa kadarsa, öbürü çeneyi boğuyordu; birisi çeneyi boğuyorsa, öbürü burun deliklerini de içine alıyordu... Aşağıdan da öyleydi, bacak macak, şekil şemail hepsi kayıplara karışmıştı. Muhterem bir zat, kendi kadar muhterem bir zatın kulağına eğildi ve özleyişli özleyişli fısıldadı: «— Biraz soyunsa da görsek!...»

E insaf!

Acı kırmızı blûzlu, al al yanaklı, siyah eteklikli «Ben çok taze milletvekili karısıyım» ifadeli genç bir kadındı... Yanında varisli bir hanım, kucağında bir yaşlarında bir bebek taşıyordu. Arkalarında Blûcinli, spor gömlekli iki oğlan sürtüyordu... Büyük holde mantolarını çıkardılar hanımlar, naylon torbalarını yere koyup... İki hademe hemen dört kat eğilip, sahip çıkıp götürdüler... Grup, haldır haldır dolaşmakta devam etti, gazetecilere yasak olan bölgelere, haldır haldır girdi, haldır haldır çıktı...

E insaf!... O kadar!...

Nimet ARZIK

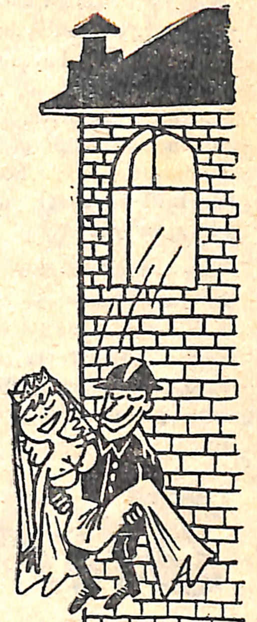

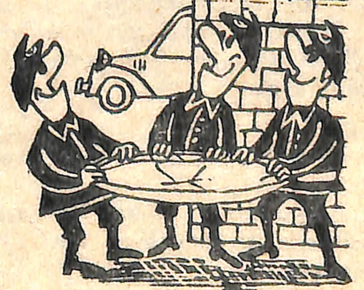
Huzur için yuvarlak masa toplantısı!

Brigitte Bardot Pariste silâhlı nümayişe katıldı. (Gazeteler)

YAZISIZ

— Ooo, bizim çavuş yıldırım nikâhı ile evleniyor!..

Günün kahramanları

İnsanlar, günün kahramanlarına meraklı: İster futbolcu olsun, ister politikacı... İster dağdaki haydut olsun, ister saraydaki kıral... İster beyaz-perdedeki yıldız olsun, ister zindandaki kaatil... Bu ünlü kişileri tanımak istiyor insan: Ne yiyor, ne içiyor, ne giyiyor, ne seviyor?... Yemeklerden şiş kebabını mı, lüfer ıskarasını mı?... Kazandibi muhallebiyi mi, yoğurt tatlısını mı?... Kulüp rakısını mı, limonlu votkayı mı?... Maviyi mi, sarıyı mı, eflâtunu mu?... Haaa, En önemlisi: Esmeri mi, sarışını mı?...

Esmer mi dedin?... Bütün esmerlerin yürekleri tık, tık, tık!... Sarışın mı dedin?... Bütün sarışınların dudaklarında öpücüğe hazır ıslak bir gülümseyiş!

Fransızların büyük satışlı «Gazete - Dergi» lerine bakıyorum: İşledikleri konu iki elin on parmağını bulmak... Beş altı sayıda bir, ilk sahifeyi donatan büyük başlıklar ve fotoğraflar şunlardır: Margaret ve ikinci plânda kocası... Farah Diba ve ikinci plânda Şah... Taçsız kraliçe Süreyya ve ikinci plânda değişen bir adam... Brigitte Bardot, Sofia Loren, son haftalarda İngiliz Kraliçesi, kocası ve gelenek dışı, asiller mektebi yerine sert bir harb mektebine verilen oğlu!

Batının bütün bulutları bizim içindir. Bakıyorum, bu moda, basın ve okuyucu dünyamızda tuttu. Akşam, İstiklâl Caddesinden geçerken çığlıklara kulak veriniz:

— Menderes'i yazıyoooooor!

— Aylâ'yı yazıyoooor!

— İnönü'yü yazıyoooor!

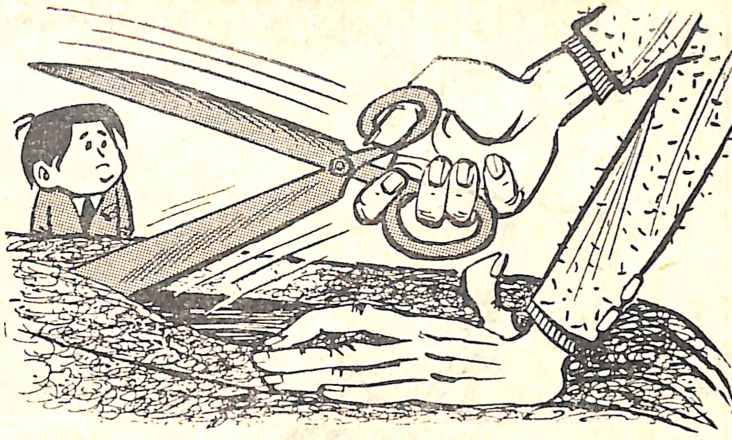
Eğer bu üç, beş isimden birine takacak bir ip ucu bulunmazsa, çığlık isimsizdir:

— Cinayeti yazıyoooor!

Kim kimi vurmuş?... Muhakkak olan, gazetecinin 25 kuruşu vurduğudur!

MEMURLARA zam oluyordu, olacaktı, olduydu, olur molur derken, bayram geldi çattı, memur maaşlarına zam bir türlü Meclisten çıkamadı. Bizim gibi küçük memur kısmı, giyimine kuşamına özenir biraz; hoş, az kazançlı her insanda aşağı yukarı bu duygu vardır ya..

Masa başı memurluğu yapmışsanız, ya da ailenizde böyle biri varsa biirsiniz, bir memurun giydiği ceketin kolları, yenleri, dirsekleri, masaya, dosyalara, kâğıtlara sürte sürte çarçabuk eskir, parlar, yağlanır...

Bu Millet Unutmaz!

AZİZ NESİN

En yenisi üç yıldır giydiğim iki kat elbisem var. Bir kat yeni elbise yaptırmağı maaşlara zamma bırakmıştım. Zam olmayıp da ağzımızı poyraza açınca yine eskilerle kalakaldım. Bayram da geldi. Dirsekleri, diz kapakları pırıl pırıl elbiseyi giymekten utanıyorum. Çalıştığım dairedeki arkadaşlardan Musta Beyle bunu konuşurken:

— Benim gayet iyi bir terzim var, eski elbiselerimi tersyüz eder, yeniden hiç ayırt edilmez... dedi.

Musta Beyle terziye gittik. Daha az eskice olan beyaz çizgili lâcivert elbisemi tersyüz etmesi için verdim.

Dünyada politika ile en çok uğraşanların berberler olduğunu herkes bilir ama, dünya yüzünde hiç bir berber bu terzi kadar politika ile uğraşmaz. İyi adam, hoş adam, usta terzi, gelgelelim çok koyu partici, varsa parti, yoksa parti... Pis, eski bir hanın zemin katında bir odada çalışıyor.

Elbiseyi verdikten dört gün sonra, yaptı mı, yapmadı mı, diye uğradım. Bir ara bana:

— Siz hangi partidensiniz? diye sordu.

— Malum ya, biz memuruz, dedim, memur kısmının partisi olmaz.

— Yooo... Dedi, asıl partici siz memurlar...

— Biz ekmek partisindeniz.

— Ben bilirim, memurlar gizli din taşıyanlar gibidir, hangi partiden olduklarını söylemezler.

— Benim partim martim yok...

— Olsun, oy'unu bir partiye veriyorsun ya... Hangisine?

Seçimlerde hangi partiye oy verdiğimi söyledim. Birden bozuldu, yüzü değişti:

— Yaaaa.. dedi.

Pek şaşmıştı. Elindeki ütüyü bıraktı:

— Sizi getiren Musta Bey, eski müşterimdir ama, bunu bana söylememişti.

Neden bu partiyi sevmediğini sordum.

Ah, ah... dedi, onların bu millete yaptıkları unutulur mu hiç... Ellerinden neler çektik...

— Meselâ size ne kötülük yaptılar?

Acı acı gülümsedi:

— Neler yapmadılar ki... Biz üç kardeşiz. Babamız Zeyrek'te ahşap bir evi vardı. Babam «ben ölünce nasıl olsa siz anlaşamıyacaksınız, biliyorum, onun için şimdiden bu evi aranızda bölüşün» dedi. Üç katlı evi üç kardeş bölüşeceğiz. Kur'a çektik, bana alt kat düşünce ben caydım. Evi satacağız, dedim. Babam evin satılmasına razı değil. Kardeşlerimle aramızda ihtilâf çıktı. Ben eve müşteri buldum. Bir sabah polis geldi «Seni kaymakam bey istiyor» dedi. «Peki, sonra gelirim» dedimse de «olmaz, birlikte gideceğiz» dedi. Kaymakama gittik. Kaymakam babamın ahbabı..

— Sen, dedi, evi satmak istiyormuşsun, doğru mu?

— Evet.. dedim.

— Gözünü patlatırım ulan senin. Dedi, bir daha böyle şey duyarsam sana bir araba odun atarım!

«Defol!» diye beni kovdu. Yaa, işte böyle beyim, sizin dünyadan haberiniz yok. Sizin partinizden bu millet çok çekti, çok...

Terziye:

— Bu işle partinin ne ilgisi var? dedim.

Acı acı güldü;

— Ne demek? Daha ne olsun!.. Kaymakam sizin partidendi yahu.. Ah ah, çok çekti bu millet çoook.. Biz onların acısını unutamayız...

İçi yanık bir terzi! Susmuyordu.

— Elbise ne zaman olur? diye sordum.

Kırgın kızgın:

— İki, üç gün sonra uğrayın bakalım... Diye başından savdı. Dükkânın içini bir yanık kokusu sarmıştı. Bir de baktık ki, kızgın ütü üstüne bıraktığı yeni kumaşı yakmış.

Üç gün sonra uğradım, elbiseye elini bile sürmemiş.

— Ne oldu? dedim.

— Yaparız, yaparız... dedi.

— İyi ama bayram geliyor. Bayramda giyebilseydim.. dedim.

— Kolay, dedi, o sizin parti var ya...

Yine partiden başladı. Anlatırken kızgınlığından ne yaptığını bilmeden elindeki kumaşa gelişi güzel iğneyi sokup çıkarıyordu.

— Bunlar ev-ocak bile yıkarlar, dedi, o zaman sizin parti iktidardaydı. Karım iki çocuğu da alıp evden kaçtı, babasının evine gitti. Aracılar koyduk, yalvardık yakardık, bir türlü kaynatama söz geçirtemedik.. Sonunda ne oldu biliyor musun?.. Mahkemede, on dört yıllık karımdan beni ayırttılar. Yaaa... Buna ne buyurulur? Partinizden bu millet çok çekmiştir, çok...

— Partiyle karınızdan ayrılmanızın ilgisini anlıyamadım, dedim.

Elindeki kumaşa iğneyi hızlı hızlı batıra çıkara:

— Daha ne olsun, diye bağırdı, kaynatam olacak alçak sizin partidendi. Biz biliriz biz, neler çektiğimizi...

Elbiseyi ne zaman yapacağını sordum. Dişlerini gıcırdataral.:

— Yaparız, kolay.. Çarşambaya uğrayın! dedi.

Hemen arkadan:

— Tuu.. diye bağırdı.

Anlatırken dalmış, elindeki ceketin iki yakasını dikmiş durmuş.

Çarşamba günü gittim. Dükkânından içeri girer girmez, kaldığı yerden anlatmağa başladı:

— Sizin partinin yaptıklarını bu millet hiç bir zaman unutmaz. Bu hana taşınmadan önce, başka bir handa çalışıyordum. Orası çok iyi idi, güzeldi. İşlerim de yolundaydı. Hanın odacısı, akşamları saat yediden sonra çalışmak yasak, diye tutturdu; belediyenin emri varmış. Sonra ne yapsalar iyi... Dört ay kirayi veremedim diye avukatlarına beni oradan çıkarttırdılar. Evet, bu millet o kötülükleri hiç bir zaman unutmıyacaktır. Sizin parti...

— Benim partim yok ama, partinin suçunu anlamadım, dedim.

— İşinize gelmez de ondan anlamazsınız, dedi, hanın odacısı da, han sahibi de, avukatları da sizin partidendi....

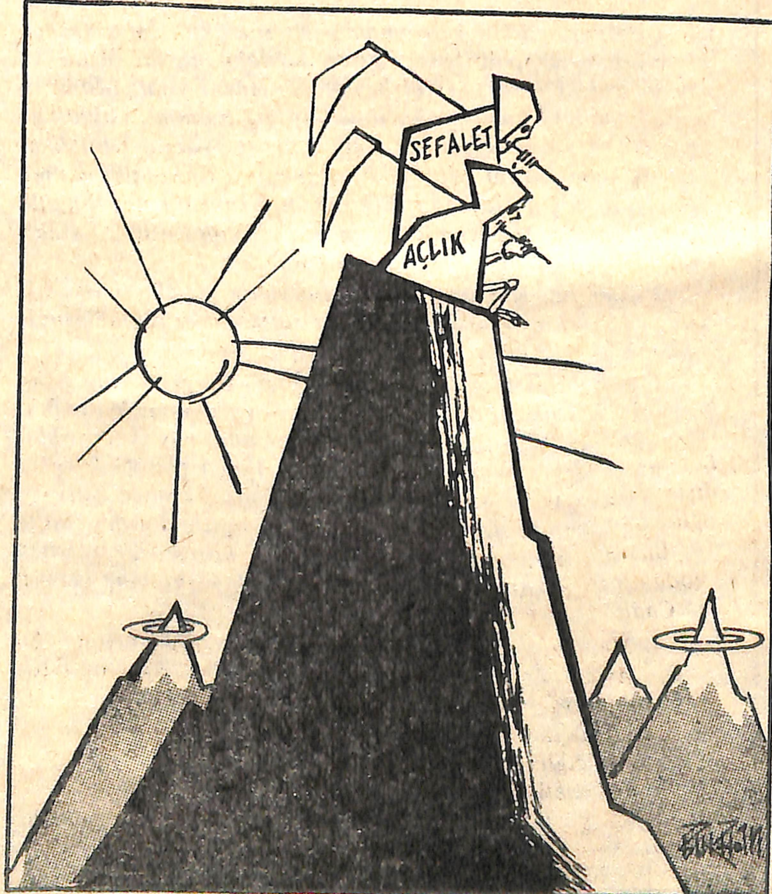
Çırak:

— Aman usta! diye bağırdı.

— Ne var?

— Yeni pantalonu yaktın...

Bana anlatırken dalmış, elindeki cıgaranın izmaritini tablaya bastı-

Anadolu eşkiyaları!

Çiçek aşısı

Bravo Pakistan'a!.. Yalnız Eyüp Han, Amerika'dan bir milyar dolar almakla kalmadı, Londra hava alanına inen bir Pakistanlı İngiltere'nin altını üstüne getirdi!

Dünya, çiçek salgını korkusuyla ürperiyor. Bizde bile kolunu sıvayan sıvayana!

Bu çiçek aşısı acaba bir türlü müdür? Herkese aynı çiçek aşısı mı yapılır, bilmiyoruz.

Bize kalırsa, adamına göre çiçek seçmek yerinde olur. Meselâ: İsmet İnönü'ye ballıbaba, Mucip Ataklı'ya zakkum, sonra efendim, Nuri Beşer'e de kabak çiçeği!

racak yerde, yeni pantalonun üstünde ezip söndürmüş.

Elbiseyi alıp başka terziye verecektim ama sökmüş... Bayrama dört gün kalmıştı. O gün işe gitmedim, erkenden terziye gidip başında oturdum.

— Elbisemi yapıncıya kadar buradan bir yere gitmem! dedim.

— Buyurun, oturun! dedi.

Kurtuluş olmadığını görünce elbisemin söktüğü kumaşlarını alıp büyük terzi makasiyle kesmeğe başladı, bir yandan da anlatıyordu:

— Bu milletin başına her ne kötülük gelmişse sizin partinin yüzündendir. Benim gayet cins bir köpeğim vardı. Mahallenin çocukları köpeği kızdırmışlar, köpek de çocuklardan birini şöyle hafifçe ısırmış. Isırıp ısırmadığı da belli değil, kendi lâfları.. Hem ısırsa ne lâzım gelir, köpektir bu, öpecek değil a, ısırır elbet.. Köpeği belediyeye şikâyet edip zehirlettiler. Bu, hangi vicdana, hangi kanuna sığar!.. Sizin partiniz, işte bunu bile yapmıştır. Ya buna ne diyelim?.. Ne buyurulur?

— Yani köpeği zehirletmeleri de mi partinin suçu? İnsaf!..

— Asıl siz insaf edin.. Ya kimin suçu?.. Köpeğimin ısırdığı çocuğun babası da, köpeği zehirleyen belediyeci de sizin partidendi.

Elindeki makasla ha babam kumaşı kesip duruyordu:

— Bu millet partinizin elinden çok çekti, çok.. Sizin yaptığınızı düşman yapmaz, düşman... Bu milleti bunları unutamaz!..

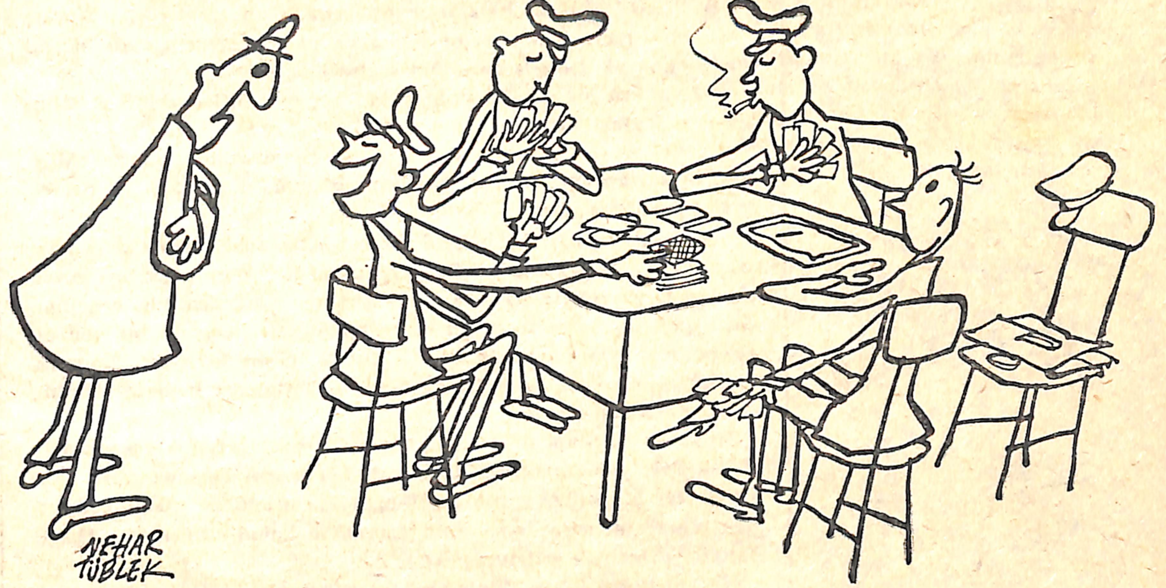
Birden durdu, durakaldı. Ben de ayağa kalktım ve öylece donakaldım. Usta terzi, ters yüz etmek için biçtiği eski elbisemin kumaşlarını makaslıya makaslıya doğram doğram doğramıştı. Önünde bir yığın kumaş parçası vardıh.

Neden sonra başını bana çevirdi:

— Bu elbise tersyüz edilmez, çok eskimiş... dedi.

Aziz NESİN

Orta öğretim paralı olacak. (Gazeteler)

— Okulun ilk taksitini çıkarmağa çalışıyorum baba!

Yasak olan!

Birisi bir yasak koymuş: «Demokrat» adı altında parti kurulamaz, D.P. rümuzu kullanılamaz diye...

Fuat Köprülü, şöyle bir cart, curt etti ama, şimdi mahkemede!.. Öbürleri zaten konuşmaya değmez: Biri, ilk basın toplantısında kafayı çekip sızdı... Bir tanesi de hem asker kaçağı imiş, hem sabıkalı!

Bizim merak ettiğimiz şey başka: Demokrat adı, hiçbir parti tarafından kullanılamaz!.. Pekiiy!.. Ama yasak olan sadece bunun adı mıdır?..

Ayol, Demokratın ismi kapıdaki tabelâda yok ama, cismi içeride!.. Hem de bir değil, on değil... Sürüsüne bereket!

Hani, bir Fransız yolcu, İstanbul - Ankara treninde yanlışlıkla zamanın zorlu vekillerinden meşhur Kel Ali beyin kompartmanına girmiş de, memur telâş içinde koşmuş:

— No, no... Ali bey... Ali bey...

Bir şey anlamayan Fransız «hangi Ali?» mânasına:

— Kel Ali?..

Diye sorunca, memur büsbütün telâşlanarak fısıldamış:

— Aman yavaş... Keldir ama söylenmez!

D.P. de bundan farksız hani: Kendisi Büyük Millet Meclisine, senatoya girer de adı yazılmaz!

Demek yasak olan cismi değil, ismi!

Hürriyet isteriz!

İstanbul esnafı hürriyet istiyormuş!.. İstanbul esnafı 151 sayılı kanunu istemiyormuş!

Bu kanun antidemokratikmiş!.. Bu kanun insan haklarına aykırı imiş!

Pekiiii, bu kanun neymiş?..

Efendim bu kanun, belediyeye, yasaklara uymayan müesseseleri kapatmak hakkını veriyormuş!

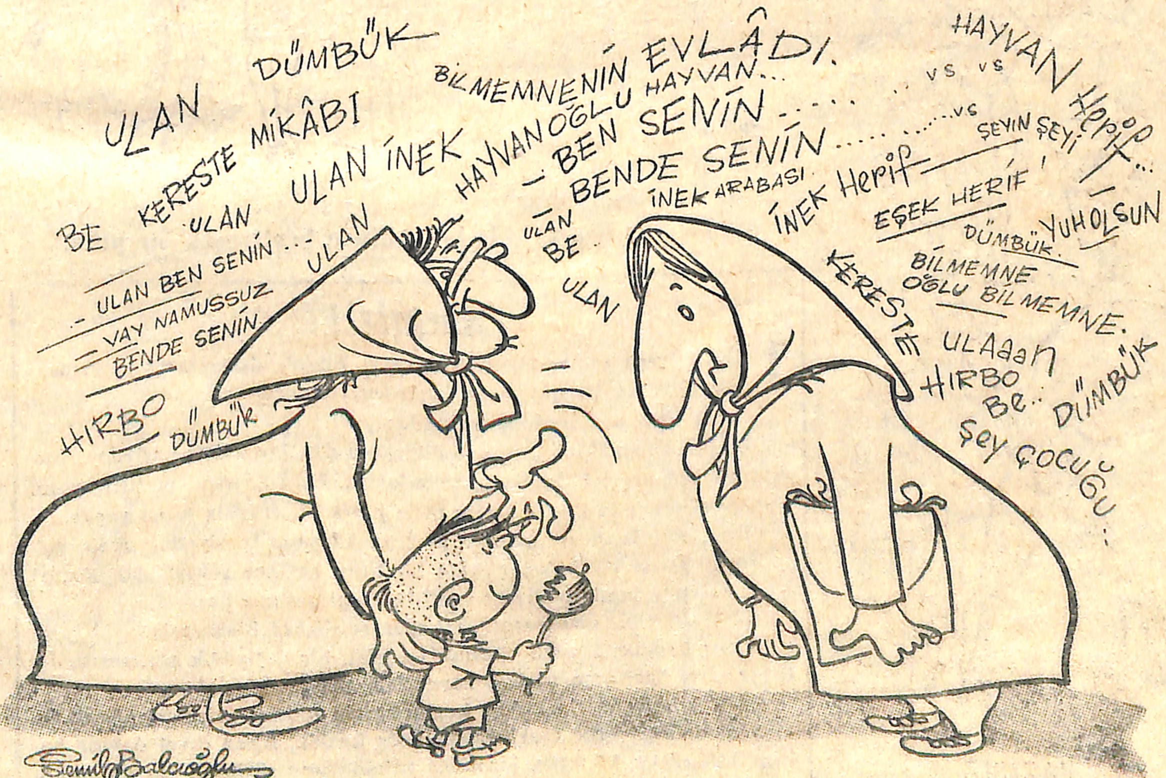
Sonra efendim, bu kanun yüzünden ne olmuş biliyor musunuz?.. Bir yılda tam üçyüz kırk yedi müessese kapatılmış!

Niye kapatmış bu iş yerlerini belediye?.. Lokantayı, mutfağı temiz olduğu için mi?.. Oteli, ütülü, beyaz çarşaf kullandığı için mi?.. Gazinoyu, liste oyunu, hesap oyunu yapmadığı için mi? Manavı, çifte etiket, kasabı kaçak et satmadığı için mi?

Hürriyet istiyorlarmış!.. Ne hürriyeti bu?.. Pislik hürriyeti, hiyle hürriyeti, dalâvere hürriyeti mi?..

İnsan haklarına gelince... Kazıklayanlar insan da kazıklananlar insan değil mi?

Anayasa, halkın anasını ağlatanları korumak için yapılmadı!

— Doktora götürüyorum hemşire, kulağı ağır işitiyor galiba... Bu yaşa geldi hâlâ küfretmiyor!

Kadınlara lâf atan satıcılar

Çalışkan damat !

A TIRILOĞLU, en iyi elbiselerini giydi, söyliyeceği sözleri birkaç defa tekrarladıktan sonra, cesaretini arttırmak için de bir iki kadeh konyak yuvarlamayı ihmal etmedi.

Hayatının bir dönüm noktası idi bugün... Milyoner Gani Altıngiller'in kızını istemeye gidiyordu.

Talihi yardım etmişti. Bay Gani ticarethanesinde yalnızdı. Müstakbel kayınpederi olacak, babacan adamın elini öptü ve hemen konuşmaya başladı:

— Gani beyefendi, siz beni tanımazsınız, fakat ben sizi çok iyi tanıyorum... Size karşı büyük saygım vardır... Ben çalışmayı seven ve kendi gayretiyle hayatta yükselmeye ahdeden bir gencim... Sizin gibi olgun ve tecrübeli bir zatın elbette sevginin bir suç olmadığını, hayatta muvaffakiyetin ancak mesut bir yuva kurmakla mümkün olacağını bilirler... Kısaca, kerimeniz hanıma tâlibim, müsaade ederseniz...

Milyoner B. Gani, delikanlıyı tepeden tırnağa süzdükten sonra:

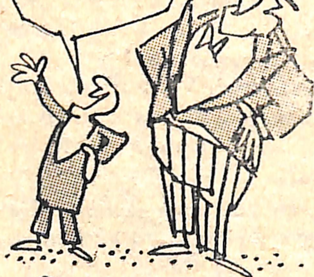
— Peki evlâdım, dedi. Açık açık konuşman hoşuma gitti. Üzerimde iyi bir intiba bıraktın. Zengin kız avcılığına çıkan gençlerden olmadığın anlaşılıyor. Seni damatlığa kabul ediyorum... Hangi kızımla evlenmek istiyorsunuz?

A. Tiriloğlu büyük bir sevinç ve heyecanla cevap verdi:

— Hangisi olursa olsun beyefendi!..

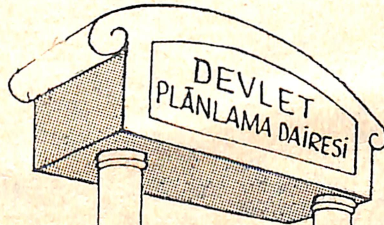

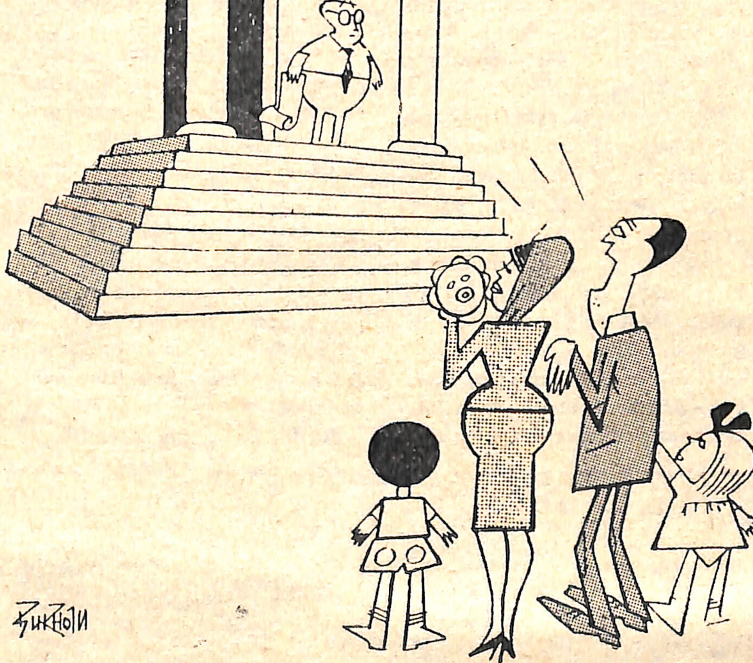

YAZISIZ

— Ne istiyorsunuz?
— Üç yüz lira aylıkla beş nüfusu besliyecek bir plân!

— Eyi mu

Demokras

Hürriyetin sınırı çizilmez, sonsuz olur,
Politika dalgası nasıl milyonsuz olur?
Nasıl yalansız olur, nasıl balonsuz olur?
Bugünkü fabrikatör dünkü bir donsuz olur!

Şeker diyelim şapa, şap diyelim şekere,
Buyrun baylar viskiye, buyrun baylar pokere!

1962 Ra

— İçtiğimiz konyak, mez
Sen kimin yârisin ya

Sürpriz !

TEKİN, yaşlı ve tecrübeli meslekdaşı Emin'e dert yanıyor, evindeki neşesizlik ve huzursuzluktan şikâyet ediyordu.

Emin, ona şu tavsiyede bulundu:

— Ara sıra akşam üstü eve dönerken elin boş dönmemelisin... Meselâ bir buket çiçek, bir kutu şekerleme... Evin neşesini arttırır, önem vermediğimiz bazı küçük şeyler evde güzel bir sürpriz tesiri yapar!..

Genç evli Tekin o akşam yaşlı meslekdaşının tavsiyesine uydu, daireden çıkarken bir buket çiçekle bir kutu kestane şekeri aldı. Kapıyı açan karısına bunları verirken tatlı bir gülümseme ile:

— Karıcığım, dedi; seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin...

Genç kadının kederli yüzünde en ufak bir değişiklik olmamıştı. İçli bir sesle kocasının sözünü kesti:

— Teşekkür ederim... Ahh bugün sorma başıma gelenleri... Buzdolabı bozuldu.. Çamaşır makinesinin kolu kırıldı.. Biraz evvel doktor burada idi. Bizim küçüğün kızamığa tutulduğunu söyledi... Bu da yetmiyormuş gibi sen bile hiç âdetin değilken bu akşam eve sarhoş geldin!..

...cezalandırılacak. (Gazeteler)

...uuuz!...

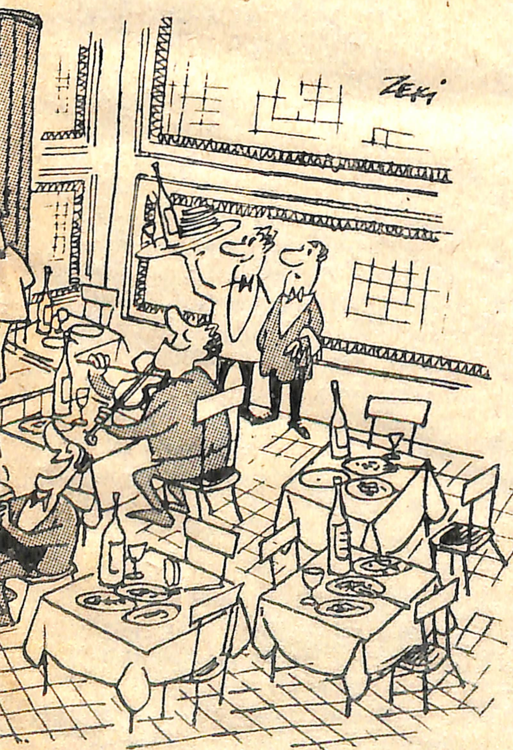
...i Şarkısı

Seçmenlerin önünde atalım taklakları,
Anamızın ak sütü bütün insan hakları!
Avucunu yalasın yabanın ahmakları!
Vız gelir, tırıs gider Paşa'nın lâklâkları!

Şeker diyelim şapa, şap diyelim şekere,
Buyrun baylar viskiye, buyrun baylar pokere!

Çimdik

...azanında sahur..

...iz kaymak,
...ım, her yanın oynak!

Eski çapkın!

FISILTI yazarlarına ve dedikoduculara sermaye vermemek için adını yazmıyalım, İstanbul'un eski çapkınlarından bay filân, geçenlerde, yüksek sosyetenin karargâhı haline gelen bir kulüpte idi. O gece dişine göre bir av bulamadığı için canı sıkılıyordu.

Bir aralık, tanıdığı yaşlı bir dul kadının dekolte bir tuvaletle içeriye girdiğini gördü. Yanında, nereye gitse beraber götürdüğü yetişmiş güzel kızı da vardı.

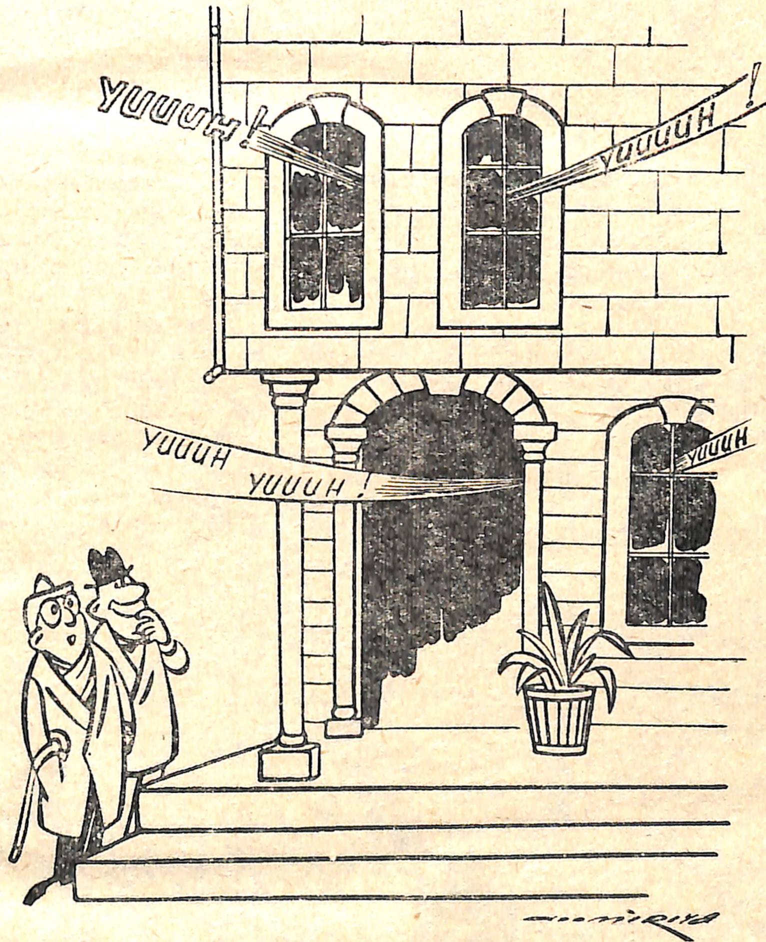
Bay filân, hemen koşup onları karşıladı. Bir sürü komplimanlardan sonra, masasına dâvet etti. Sosyetenin şen dulu bu dâveti memnuniyetle kabul etti.

Biraz sonra, karşılıklı viskilerini içerlerken, bay filân, sık sık gözleriyle yiyecekmiş gibi baktığı dul kadının güzel kızının çıplak omuzuna elini koyarak:

— Maşallah hanımefendi, dedi. Kerime hanım büyüdü, çok güzel ve zarif bir genç kız oldu.. Doğrusu çok beğeniyorum onu.

Yaşlı olmasına rağmen güzelliğini ve teravetini muhafaza etmeye muvaffak olan, eski deyimle mihrabı yerinde olan dul kadın, çapkın bir tebessümle sözünü kesti:

— Teveccühünüze teşekkür ederim.. O da sizi çok seviyor ve takdir ediyor... Üvey babası olmanızı öyle arzu ediyor ki...

— İçerde ne var kuzum?
— Ya bir spor karşılaşması, ya bir fikir tartışması!

Yarış hastası

AT YARIŞLARI hastası bir aktörümüz Veliefendi'ye gelip yarış mahalline girmek ister, birdenbire cüzdanını evde öbür elbisesinin cebinde unuttuğunu farkeder. Bir tanıdığa rastlar da borç para alırım ümidiyle giriş kapısının önünde bekler.

Fakat aksilik bu ya, en uzaktan tanıdığı bile geçmez!.

O sırada kerli ferli bir adam gelip kapıdaki memura: «Ben Ceylân'ın sahibiyim» deyip içeriye girer. Arkasından biri daha çıkıp «Ben Ceylân'ın seyisiyim» der ve bilet almadan geçer. Hemen arkasından biri daha takip eder ve: «Ben Ceylân'ın cokeyiyim!» diyerek yarış yerine gider.

Bunu gören aktör, eğilip ellerini yere koyar ve hayvan taklidi yaparak kapıya yaklaşır ve ona hayretle bakan memura:

«— Ben de Ceylân'ın ta kendisiyim!»

Diyerek kapıdan dalar....

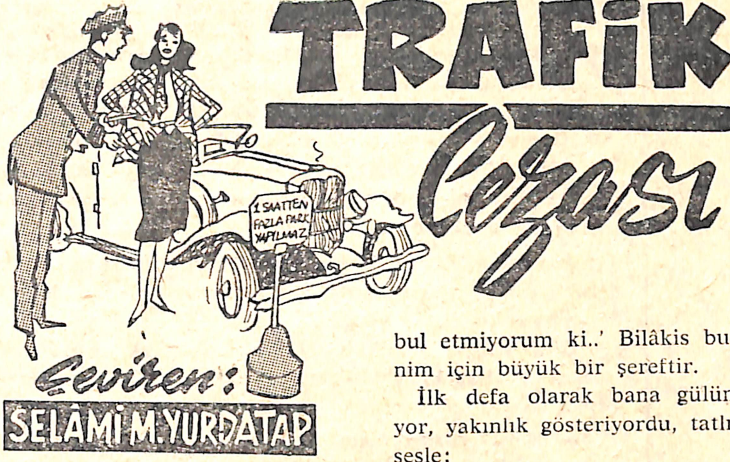

YAZISIZ

CEBİMDEN trafik cezalarına mahsus zabıt defterini çıkarmış, doldurmaya hazırlanıyordum. Gözlerim önümde duran eski arabaya tekrar takıldı. Sekiz ay evvel, böyle ılık bir günde aynı arabaya bakarken, yanıma gelen aynı sarışın kadını hatırladım.

★

Sarışın kadın, güzel başını çevirerek öfke ile sormuştu:

— Yine ceza mı yazacaksınız?

— Evet... Trafik emirlerine göre bu sokakta arabaların bir saatten fazla durmaları yasaktır.. Arabanız bir buçuk saattir burada duruyor!.

— Fakat ben cezayı ödemiyeceğim ki...

— O halde, sizi Trafik mahkemesine vereceğim. Bu da sizin için iyi olmıyacak, hâkim ehliyetinizin alınmasına karar verecek. Çünkü bir hafta içinde sizin bu üçüncü cezaya çarpılmanız oluyor!.

— Ooof, sen çekilmez oldun Rayly!

— Maşallah, benim adımı da öğrenmişsiniz?..

Güzel sarışın, haykırmıştı:

— Neden bilmiyecekmişim, bu hafta içinde üçüncü defadır mübarek imzanı taşıyan ceza zabıtlarını elime tutuşturuyorsun. Doğrusu sen bu suretle kolay kolay terfi edemezsin. Biraz kafanı işlet, konuşmayı öğren!

Ve öfkeli bir gururla arabasına bindi, uzaklaştı..

Üç gün sonra trafik mahkemesindeydim. Sarışın genç kadın da oradaydı. Sırası gelince hâkimin huzuruna çıktı.

Hâkim, genç kadının uzattığı zabıt kâğıdını aldıktan sonra, kaşlarını çattı:

— Mis Ann Morly.. Tanınmış bir isim. Arabasını, muayyen zamandan fazla durdurtmuş.. Sabıka kayıtlarından anlaşıldığına göre, üçüncü defa bu işi yapıyor. Buna bir diyeceğiniz var mı bayan?

— Hayır!..

— Peki, neden cezayı trafik polisi merkezinde ödemediniz?

— Kabahat bende efendim!..

— O halde mahkeme, on dolar ceza ödemenize ve bir ay müddetle ehliyetinizin alınmasına karar veriyor.

Mis Morly, hemen cezayı ödedi ve umursamayan bir tavırla ehliyetini hâkime teslim edip salondan çıktı. Benimle göz göze gelince, burnunu havaya kaldırarak, süratle uzaklaştı. Fakat biraz sonra mahkemenin dış kapısında beklediğini gördüm. Beni görür görmez hemen atıldı:

— Suçumu itiraf etmekle aptallık ettim değil mi?

— Ben de aynı fikirdeyim Mis...

— Ne taş yüreklisin Rayly, bana biraz olsun acıyacağını zannetmiştim. Şimdi ben ehliyetsiz ne yapayım?

— Herkes gibi otobüse binersiniz sayın bayan!

— Ne otobüsü!.. Ben Nevyorktan dokuz mil uzaklıkta bulunan Belvil'de oturuyorum, bu kadar yolu yaya olarak gidemem ya. O servis otobüs saat sekizde geçer buradan...

— O zamana kadar vakit geçirmek için sinemaya gidebilirsiniz.

— Peki, kaldırımın kenarında bıraktığım arabamı ne yapayım?

— Bir garaja çekersiniz. Yoksa bir saatten fazla orada durursa gene cezaya çarpılırsınız.

— Çok kaba, çok merhametsiz adamsın!

— Ne yapayım, ben trafik polisiyim, vazifemi anladığım şekilde yapıyorum...

— Dediğini ispat et bakayım...

Bu sözü üzerine, birdenbire kafamda bir şimşek çaktı:

— Öğle yemeğini beraber yemek için size refakat edebilirim!..

— Bunu bir vazife olarak yapacak bir erkeğin bana arkadaşlık etmesini istemem!

— Neden?.. Ben sizi yemeğe dâvet etmeyi bir vazife olarak kabul etmiyorum ki..' Bilâkis bu benim için büyük bir şereftir.

İlk defa olarak bana gülümsüyor, yakınlık gösteriyordu, tatlı bir sesle:

— Bak, dedi, böyle kibar dâvete can kurban...

Birdenbire hislerim uyanmış, günün güzelliği, havanın tatlılığı beni büyülemeğe başlamıştı. Güzel sarışına biraz daha sokuldum ve:

— Yarım saat sonra istediğiniz yerde sizi beklemeğe ve saat sekiz otobüsü gelinceye kadar sizi her türlü tehlikeden korumaya hazırım!..

Dedim, çekici bir gülümseme ile cevap verdi:

— O halde, tam yarım saat sonra Gable lokantasında buluşalım!.

Genç kadının randevu verdiği bu lokanta gayet zarif ve lüks bir yerdi. Ona göre hazırlıklı olmam lâzımdı.

Yarım saat sonra, şık ve temiz bir kıyafetle lokantaya gittim, bir dakika geçmemişti ki, sarışın dilber de süzüldü. Hayatımda onun kadar güzel, cazibeli kadın görmemiştim. Çeşitli konulardan bahsederek yemek yiyorduk. Fakat durmadan iğneli sözlerle bana çatıyordu. Böyle emsalsiz bir sarışının en ağır küfürlerini bile güler yüzle karşılamaya hazırdım...

Yemekten sonra civarda bulunan bir dansige gittik. Dansederken vaktin nasıl geçtiğini hissetmiyorduk. Ben kendimi onun cazibesine kaptırmış, başka âlemlerde idim. Güzel sarışının birdenbire saati sormasiyle kendime gelmiştim.

Saatin sekizi çeyrek geçtiğini öğrenince kabahatı üzerime attı:

— Gördün mü yaptığını, bana otobüsü kaçırttın?

Gözlerinin içine baktım:

— Kabahat bu gözlerin, bu gülüşlerin!.. Şimdi, şimdi ne yapacaksın?

— Benim arabaya bineceğiz.. Sen direksiyona geçip beni evime kadar götüreceksin. Saat dokuz otobüsü ile dönersin...

Bunu o kadar kesin söylemişti ki, itiraz edememiştim...

Güçlükle idare ettiğim eski araba ile ağır ağır şehrin dışına çıkmıştık. Biraz sonra, mehtabın ışığı altında, bir altın kümesi gibi gözleri kamaştıran sarı başının, bana biraz sokulduğunu sezdim. Birdenbire arabayı durduttum ve kolumu boynuna dolıyarak dudaklarına yapıştım...

Bu âni kucaklayışımı, hafif bir çığlıkla karşılamaktan başka bir şey yapmamıştı.

Başımı çekip, direksiyona dönerken:

— Yaptığımı affedin dedim. Güzelliğiniz karşısında kendimi tutamadım. Söz veriyorum, bir daha böyle şey tekrarlanmıyacak....

Tatlı bir rüyadan uyanmış gibiydi, aşkla ışıl ışıl gözlerini benden ayırmıyarak:

— Rayly, dedi, sen kibar bir adamsın. Ama safsın.. Bölgen içinde neden arabamı saatlerce durdurup trafik emirlerine karşı geldiğimi hiç düşünmedin mi?

— Demek bunu bile bile yapıyordun, öyle mi? Güldü:

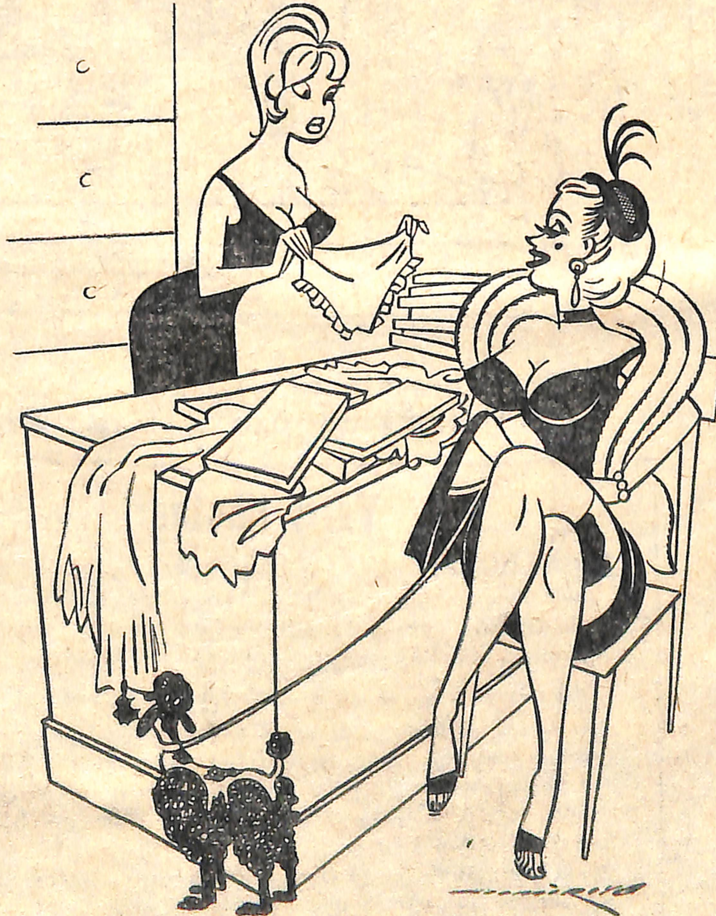
— Evet benim saf yavrum evet,

Beklenmedik bu itiraf karşısında ne yapacağımı şaşırmıştım. Tereddüdümü, mahcupluğumu gizlemek için ona sarılıp öpücüklere boğmaktan güzel ne yapabilirdim ki...

★

Aradan yıllar geçtikten sonra, yine o durakta, eski arabanın önünde, bütün bunları, cebimden zabıt defterini çıkarıp yazmaya hazırlanırken hatırlamıştım.

Evet, sarışınlar ateşlidir, barut gibidir. Hem çabuk yanar, hem çabuk yakarlar. Ama vazife vazifedir. Önümdeki eski arabanın sahibi şimdiki karım Misis Ann Rayly olsa bile!..

— İsterseniz markanızı işletelim...
— Hayır, telefon numaramı koyun daha iyi!

Yolcuya nasihat!

Genç yolcu, koltuğunun altında müzik âleti taşıyan yaşlı bir adamın yanına yaklaşıp sordu:

— Konservatuara gitmek istiyorum...

Yaşlı adam, sözünü kesti:

— Çok iyi... Hayatta çalışmak lâzım, evlâdım çalışmak!...

Bir YILBAŞI GECESİ

YAZAN: PEYAMİ SAFA

Çizen: BÜLENT SEREN

30

Sevgili Macit,
Ben bugün uçakla İzmir'e gidiyorum. Orada birkaç ay kalacağım zannederim. Sebebini sormayacaksın tabii. Aramızda konuştuğumuz gibi: evden hiç çıkmaz, uslu uslu oturursun; aramazlık etmezsin! Söz dinlersen sana çikolata alırım. Yoksa aramız ebediyen açılır.
Gözlerinden...
Sevin

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 12 —

— Çarpıntıma baksana!.. Benimkisi, bu dipsiz kile, boş ambar lâflardan değil, senin kül gibi benzini görmekten. Tayfur derken, kendine edeceksin, beni de, Agavni'yi de selâmün kavlene uğratacaksın... Böyle bohçacı makulelerinin sözüyle, desturun memşaya bile gitmem. Sıkı fıkı soruşumuzdan, aklınca lep demeden leblebiyi kondurdu. Belki Tayfur'a gönlün vardır diye ortaya balgam atıyor. Karının zanınca, evleneceğini duyar duymaz, ümidi keseceksin; paşaya karşı yoğurt gönlün ayran olacak.

Agavni, misafir odasında, binbir lâkırdının belini büküyordu. Lüzumlu, lüzumsuz, kimbilir neler karıştırıyor?

Bohçacıya, işi belli etmek doğru değildi. Gene yanına girdik.

Kadın, Kanarya'nın ikilik paketini yarılamış, durmadan, cigarayı cigaradan yakıyor; (imtilâ olmuşum da midem kaynıyor!) diye sade kahve, arkasından az şekerli limonata istiyor; daha arkasından:

— Ey, şimdi paşacığım sorı nca... diyerek gözümüzün içine bakıyor.

Kum sancısı plânının tam vakti gelmişti.

Kanarya'ya gizlice işaret ettim.

Ayşe hanım birden, «Aman!.. Aman!.. Aman!..» diye haykırmağa başladı; minderin üzerine, sırtüstü kendini atıverdi.

Ben de derhal, «Doktor!. Eczacı!» diye sofaya fırladım.

Sanki Agavni'ye hiç tembih etmemişiz... Bohçacının karşısına geçmiş «Aldırma, rahatına bak; her zaman sancısı tutar, çabucak savulur!» deyip alıkoymuyor mu?

Nihayet kadın kapıdan çıktı. Çıkıncaya kadar biz de heyheyler geçirdik.

★

Enişte gelmiş, soyunmuş, takunyalarla, tıkır tıkır taşlıkta dolaşıyordu. Kanarya:

— Müslüman, bugün olan bitenden haberin yok; yukarı çıksana!.. diye seslendi.

Adamcağız, telâşla yanımıza geldi. Kanarya:

— İki havadisimiz var! derken sanki çehresinin bir tarafı gülümsüyor, öbür tarafı somurtuyor.

Hasip paşa meselesi için memnun, Tayfur bey meselesi için meyus... Şöyle açtı:

— Bugün, geldi geldi, bize kim geldi?

— Kayıp, kayıp nen kayıp gibi o da nesi?

Kanarya, şaka ediyorum der gibi, yüzüme gülümsiyerek, devam ediyordu:

— Bugün bize bir devlet kuşu geldi.

Hiç lâtife götürecek ve gülecek mecalim yokken, kendimi tutamadım; kahkahaları atmağa başladım. Enişte bey, kanapenin köşesine geçip bağdaş kurmuş, fesini de dizinin üstüne koymuş:

— Çabuk sigarama ateş; şu devlet kuşunu ağız tadiyle dinliyeyim! diyor, içi içine sığmıyor.

Hasip paşanın tekliflerini, tepesini kaşıya kaşıya, dudaklarını yalaya yalaya dinledi.

Ne kanuna, ne cebrü zora, ne hünkâra tâbidir.
Bu bendergehte herkes dirhemü dinara tâbidir.

beytini okuduktan sonra açtı ağzını:

— Ben gene karışmıyorum amma çocukluğun, ekmeğe papa, suya buva demenin faydası yok elmasım. Hasip paşa dediğin şevketmeabın en vakını, en ihsandidesi, Roçilt misali herif. İndinde, paranın pul mesabesinde olduğu mütevatir. Hâşâ sümme hâşâ, ben demiyorum ki elin kakavanına... Orasını anlarsın ya, beni hiç söyletme... Ben senin yerinde olsam, uzaktan uzağa, bir iki aşinalık ederim, yüzüne gülümserim. İstediğimi yaptırır, toparlıyacağımı toparlarım... Dara geldim mi, arkamda yumurta küfesi yok a.. Bu işin abdi âcize de faydası derkâr. Hiç değilse, dolayısiyle ben de sebeplenirim, arka lâzım, gözümün nuru!...

Enişte, telâşla gelip karşıma çömelmiş, elini ağzına siper ederek, gayet yavaş söylüyordu:

— Fikdanı mangırdan çektiğimizi de feramuş eyleme. Sayfiyemizin üç aylığını verdik amma üç mahı daha var... Deli arabacı, yarın öbür gün, 12 mecidiyem diye gene kapıya dayanacak... Bakkalın, çakkalın matlûbu malûm... Agavnı ne zamandır para yüzü görmüyor... Az kaldı unutuyordum, Ayşe hanımın Üsküdar'daki evinin kirası da birikti...

Gevrek bir kahkahaya karıştırdı:

— Enişte beyinin kese vaziyetini de unutma... Hüda alim müzayakadayım; 15 gündür 60 lık yerine 30 luk tütüne yaslanıyorum. Havayici sairemi var kıyas et!

Ayşe hanım:

— Dediğim çıkmadı mı? Enişte bey çabucak fetvasını vermedi mi? diye gülmekten katılıyordu.

Enişteye, Tayfur'un evlenme havadisini de verdik.

Derhal kaşlarını çattı. Sakalını sıvazlamağa, cigarasının külünü silkmeğe ve düşünmeğe başlamıştı.

Kanapede, iki dizüstüne oturup gene ağzını açtı:

— Perşembenin gelişi, çarşambadan bellidir. Haniya geçenlerde, Eminönünde rastladığı, bana yerle beraber temenna eylediğini söylemiştim ya. Efsus ki kizbi sarih idi. Rencidelil olmamaklığınız için hakikati ketmettim. Tayfur dedikleri o fürumaye, beni görür görmez, abusane, başını çevirmesin mi? Kandilli selâm nerede, sinek koğma kabilindeni bile deriğ ediyor... Bu küstahın nesini beğenirler bilmem? O gün dikkat ettim; sözüm meclisimizden dışarı, panayır itinden farksız... Haza... Haydi söyletme beni...

Artık, enişte, Kanarya, Agavni yarışa giriştiler. Tayfur'u yerin dizine batırıyorlar; ailesinin sonradan görmanken kılıklı, soğukneva olduğunu sıralıyorlar.

Söyledikleri pek de yalan değil. Sahi, ona lüzumundan fazla ehemmiyet vermişim galiba?

Enişte, yerinde bir türlü rahat edemiyor; oturup oturup kalkıyor; ağzını açacakken hemen yutkunup kapıyor.

Herhalde, dilinin altında bir şey sakladığını iyice anlamıştım.

— Enişte, dedim, demindenberi diken üstünde gibisin; birşey söyliyeceksin, söyleyemiyorsun. Ne var, Allahaşkına saklama.

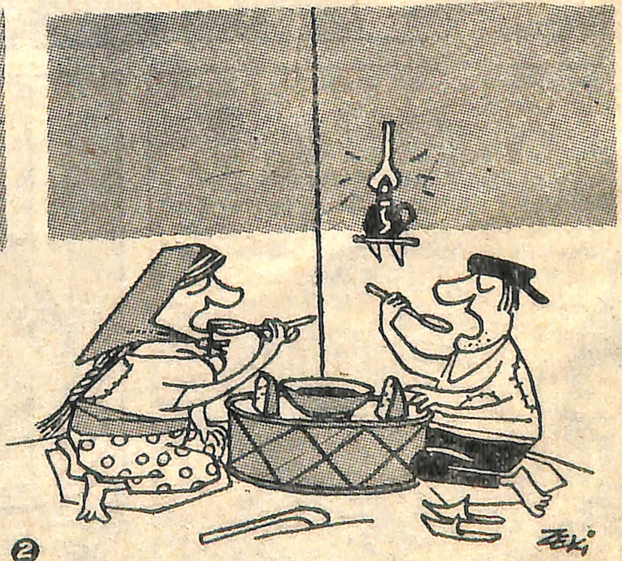
Eniştenin alnı kırıştı. «Keskin zekâ keramete taş çıkarır!» cevabını verecek, soluk ve titrek dudaklarını alnıma dokundurdu; üstüste üç kere öptü.

— Meraktan çatlıyacağım, peygamber aşkına beni üzme ,ne var söyle! diye yalvarıyorum; o: «Kadınların saçı uzun, aklı kısadır» martavalını kim uydurmuşsa haltetmiş!» diyerek kafa sallıyor.

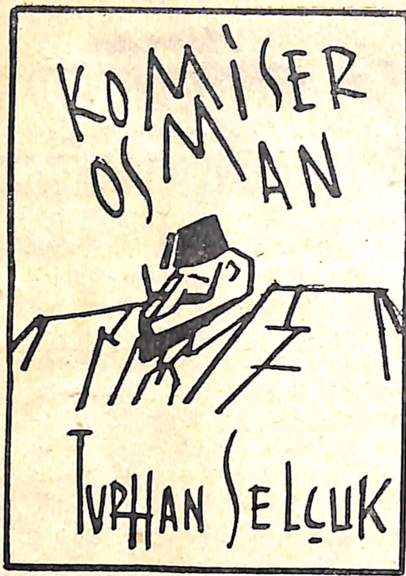
Tepemde ikinci bir top güllesi patladı. Bu patlayış, bohçacı hanımınkinden yüz kat dehşetli.

(Devamı var)

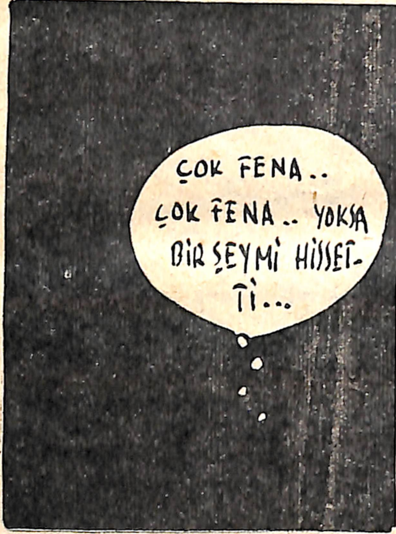

1 2 **Sahur davulu!**

KOMİSER OSMAN
TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECESİ ESRARI
12
KOMİSER OSMAN DÜĞÜN GECESİ BİR KOLTUKTA UYUYA KALMIŞ-TIR...
ENVER NİYAZİ BEY! ENVER NİYAZİ BEY! NEREDESİNİZ?
NE TUHAF ŞEY!.. YOKSA KOLTUKTA MI UYUDU?.

ÇOK FENA.. ÇOK FENA.. YOKSA BİR ŞEY Mİ HİSSET-Tİ...

MUAVİN FETTULLAH İSE SAATLERDEN BERİ, DİKKAT KE-SİLMİŞ, SAĞI SOLU GÖZETLEMEKLE MEŞGULDÜ...

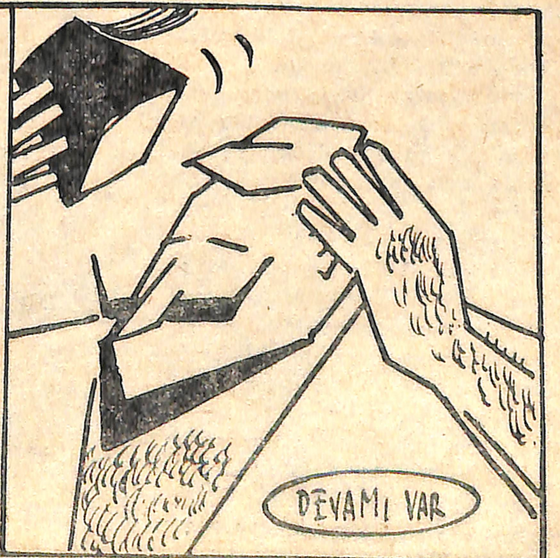

HİÇ BİR FEVKALÂDELİK YOK. KOMİSERİN ODASINDA IŞIK BİR DAHA YANMADI. NE YAPSAM ACA-BA?.

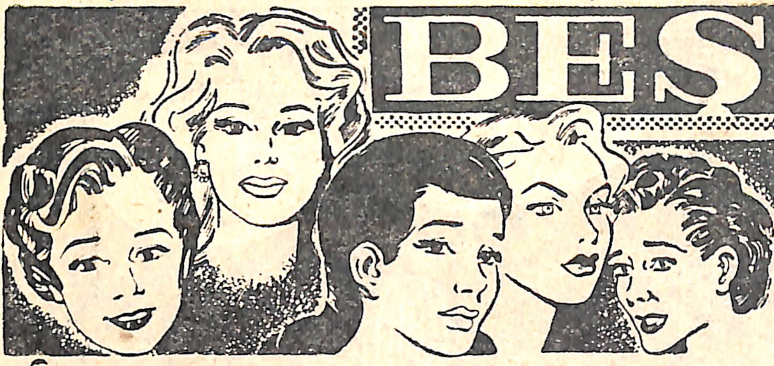

... VE NİHAYET GÜNEŞ DE DOĞAR

OOF.. KAFAM KAZAN GİBİ BURA-DA UYUMUŞ KALMIŞIM!.

NEEE!.. NE OLDU?.. KADIN BURADA. HADİSE FİLÂN DA ÇIKMADI...

SOYUNUP YATMIŞ. GÜZEL BİR KADI-NA DA BENZİYOR. SONUNDA KAFESE GİRDİN GALİBA OSMAN...

OSMAN FESİNİ ÇIKA-RIR. KARANLIKTA Yİ-YECEĞİ BİR DARBEYİ HESAPLAYARAK KOYDU-ĞU KÜÇÜK YASTIK BA-ŞININ ÜSTÜNDE GÖ-RÜNÜR.. KOMİSER ZİHNİ ALTÜST İŞİN İÇİNDEN NASIL ÇIKA-CAĞINI DÜŞÜNMEĞE BAŞLAR.
DEVAMI VAR

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 30 —

«— Evet.» Genç kız önden çıkarak, Dexter'in kapıyı kitlemesini bekledi. Genç adam sanki bir kitabın bir kısmının en altına «Son» yazar gibiydi. Maamafih April bunun bütün romanın değil de sadece o kısmın sonu olduğundan da emindi. Ne kadar da yakışıklıydı Dexter! Ne de hoş kokuyordu. Ne tuhaf Dexter onu ilk öptüğü zaman Mr. Shalimar'ın pis olduğunu düşünmüştü. Bugün olanlardan evvel cereyan eden hâdiseler ne kadar uzaklarda kalmıştı. Nasıl olmuştu da Mr. Shalimar'ı câzibeli bulmuştu? April, Mr. Shalimar'ın ileri gitmesine müsaade etmediğine, ondan uzak durmağa çalıştığına çok memnun oldu. Dexter'le geçirdiği bugün ve istikbal mühimdi artık, mâzi değil.

Dexter, «Bahçede yemek yemek ister misin?» diye sordu. «Öyle bir yer biliyorum.»

Genç kızın koluna girdi, birlikte sokaktan ilerlediler. Sonra Dexter bir taksi çevirdi. Hayır kızmamıştı, ondan hoşlanıyordu. Onun namus düşkünü olmasına da alınmamıştı. Sonunda bütün bunlar onun lehine olacaktı. Belki de April'e âşık olacaktı Dexter. Zira April ona âşık olmağa başlamıştı bile. Artık genç kız New York'a ne bulmağa geldiğini de biliyordu. İşde muvaffakiyet değildi onun aradığı, aşktı. Aşk'ta muvaffakiyet bir kadın için, işde ilerlemekten daha mühimdi. April yan gözle Dexter'e bakarak, «Dünyada aşktan daha mühim bir şey olabilir mi?» diye düşündü.

— 9 —

YAZ

Yazın New York feci olur. Sıcak rüzgâr pencerelerden içeriye yapışkan kurum savurur, bürolarda memurların çoğu tatile çıktığı için yarım kadroyla çalışır, kaldırımlar yumuşar ve sinirler gerilir.

Serin, modern Radio City binasında ise, Fabian memurları büroda bütün gün hırkayla dolaşır ve sık sık da nezle oldukları için işe gelmezler.

Mary Agnes Russo artık bir seneden az bir vakit kalmış olan düğününü düşünmekteydi. «Acaba üç odalı bir apartman bulabilir miyiz? Buna paramız yeter mi?» İnsanın kendi oturma ve yatak odası olması hoş bir şeydi. Bir yatak odası... Son aylar zarfında düşünmemeğe çalıştığı şeyler aklına gelince o karanlık, sıcak odada titredi. Mary Agnes biraz korkuyordu, fakat Bill'le yalnız kalınca da her şeyin yolunda gideceğinden emindi. Biri ona korkunç birşey söylemişti. Düğün heyecanı ve o kadar yorgunluktan sonra gelinin hali biraz tuhaf oluyordu... Bu ne fecî bir şeydi... Hayır, hayır ona öyle bir şey olmazdı. Bill'le mesut yaşayacaklardı. Günlerce, aylarca ve senelerce... Evlerini dayayıp döşeyeceklerdi, çocukları dünyaya gelecekti. Mary Agnes yemekler pişirilecekti... Evlenmek için iki sene beklemişlerdi onlar. Fakat evlilikleri ölünceye kadar sürecekti, onun için iki sene beklemiş olmanın ne mahzuru vardı? Mary Agnes yatağın soğuk bir tarafını aradı. Son zamanlarda uyuyamaz olmuştu artık. büsbütün zayıflamıştı. Gözlerinin altında da mor halkalar belirmeğe başlamıştı. İnsan evlenmeliydi, yalnız yaşanmıyordu doğrusu. Kapıda «Allah rahatlık versin,» demekten, son bir buse için tekrar geri dönüp Bill'e koşmaktan ve genç adamın ellerini kayıverdiği yerlerden çekmekten bıkmıştı. Bill o zaman, «Biliyorum,» der ve ellerini cebine sokuverirdi. Sonra Mary Agnes horultusu koridora kadar akseden babasını uyandırmamak için ayaklarının ucuna basa basa odasına giderdi. Öyle anlarda geri dönüp, koşarak dışarı çıkmayı ve Bill'i çağırmayı öyle isterdi ki... Fakat dişlerini sıkıp, odasının kapısını kapardı. Ve ancak o zaman son derecede yorulmuş olduğunu anlardı. Kendini yatağa atardı. Ama uyuyamazdı...

Mary Agnes, «Gelecek sene bu vakitler evli olacağız,» diye düşündü. «Eğer sıcak olur da uyuyamazsak, o zaman pencerenin önünde oturup konuşur, soğuk süt içeriz. Belki Bill bira içer... Yatak odamızda beyaz Fransız lakesi takım olur. Çift karyola, çift komot. Bir benim, bir Bill için tuvalet masası...» Çift karyola da bir tuhaftı... Mary Agnes evli mektep arkadaşlarını ziyaret ettiği zaman yatak odalarında çift karyola görünce tuhaf oluyordu. Bu tıpkı, «E, artık ne yaptığımızı biliyorsunuz,» demeğe benziyordu. Mary Agnes kendi kendine, «Neyse,» diye mırıldandı. «İnsan evlenince böyle şeylere alışır. Herhalde bu bir müddet sonra insana gayet tabiî bile gelir. Neticede evliliğin en mühim kısmı bu değil ki. Bilâkis en ehemmiyetsiz tarafı. Asıl mühimi bir çift olmak... Evli olmak... «Kocam,» diyebilmek. «Kocam dedi ki...» diye anlatabilmek.»

Mary Agnes, «Bu gece de uyumazsam, halim ne olacak bilmem?» diye düşündü.

★

Bir buçuk yaşındaki kızıyla paylaştığı odada, Barbara Lamont gözleri tavana dikili yatıyordu. O da uyuyamamıştı. Arada sırada sokaktan geçen bir otomobilin farları penceređen içeriye süzülüyordu. O zaman Barbara arabanın içinde kimlerin olduğunu, nereye gittiklerini düşünüyordu. Genç kızken fazla gezmemişti, şimdi ise bu bir hayli güçtü artık. «Hoş, enteresan biriyle tanışabilseydim,» diye düşündü. «Loşluğu yüzünden uykumu getiren kokteyl salonlarından bıktım. Esnememek için kendimi güç tutarken, budalanın biri de beni bu suretle heyecanlandırabileceğini zannederek bir takım açık saçık hikâyeler anlatır... Lâkırdıya cinsiyet karıştıran sersemin biri... Birbirleriyle yatanlardan bahseder bahsetmez benim de arzuyla kıvranacağımı zanneden bir budala... Bu gençler de ne zannediyorlar? Evlenmiş ayrılmış bir kadının bir cinsiyet makinesi olduğunu mu? Muhakkak ki o yatak odası atletleri bekâr olmalarına rağmen, benim evlilik zamanımdakinden daha fazla münasebette bulunuyorlar. Kocanla aran iyi değilken onunla aşk yapmanın aklından bile geçemediğini bilmiyorlar mı? Daha yemekte canımı sıkmağa başladıklarına göre, bir de yataklarında sıkılmak istemiyeceğimi anlıyamıyorlar mı?»

Barbara güldü. «Hiç olmazsa gülebiliyorum. Gülebildiğine göre de ne olursa olsun, hâdiselerle mücadele edebilirsin. Öyle degil mi Hilary'ciğim?» Yataktan kalkarak ayak ucuna basa basa kızının karyolasına gitti, eğilerek o küçücük, mâsum yüze baktı, çocuğun muntazaman nefesini dinledi. «Senin de muntazam bir hayatın olmalı,» diye düşündü. «Yarabbi ne büyük mesuliyet bu. Yakında büyüyecek, bana aşk ve erkekler hakkında sualler soracak, evde bir «baba» olmamasının sebebini bir türlü anlıyamıyacaksın. O zaman sana aşkın çok güzel bir şey olduğunu, bütün iyi kızların evlenip, ölünceye kadar mesut yaşadıklarını, fakat büyük annenle benim talihimizin rastgitmediğini söyliyeceğim. Bilmem bana inanacak mısın? Belki de bu sözlere kendimin de inanmadığımı anlıyacak kadar zeki olacaksın.»

Barbara, «Aşk,» diye düşündü. «Sadece üç harfli bir kelime. Fakat gençlerin çoğunun bunu herkesin yanında söylenilmiyecek terbiyesiz bir lûtuf yaptığını söyleyebilir, Caliyor. Ah, enteresan, hoş birisiyle tanışabilseydim.»

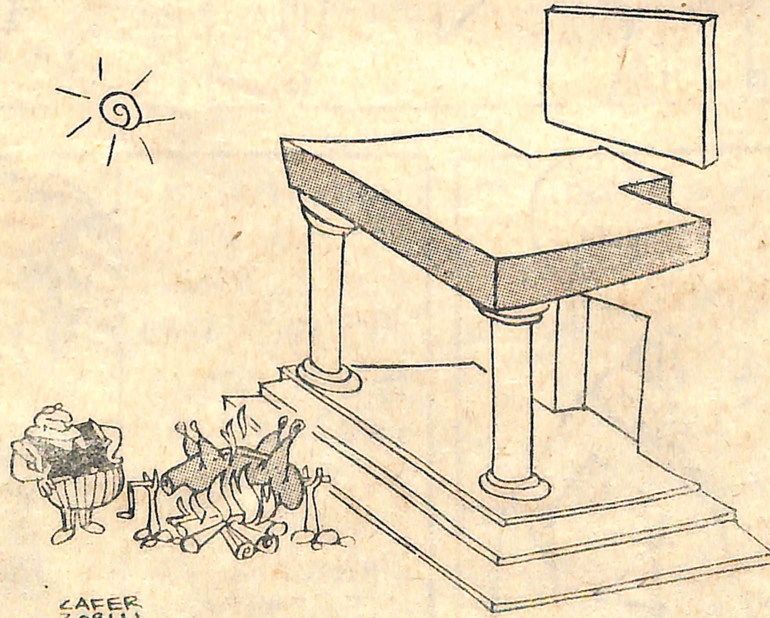
★

Sırtına beyaz nylon gecelik giymiş olan Caroline küçücük balkonun eşiğine oturmuş kucağına da Gregg'in kedisini almıştı. Kedinin başını okşuyor ve sokağın gürültüsünü dinliyordu.

Daima yapılacak işi vardı. Fabian'ın «Okuyucu» larından evlerinde de kitap okumalarını istediğinden değil tabiî. Hayır, çalışmayı Caroline arzu etmekteydi.

(Devamı var)

Devlet Plânlama Dairesine göre, nüfus başına 45 gr. et düşüyor. (Gazeteler)

Yalanlama!

Milletler Gülüyor

Güller

Hubber Mc Teagirt, yakışıklı bir delikanlı idi. Sevgilisi Trixie La Tour da çok güzel bir kızdı. Fakat Mc Teagirt görünüşü gibi olmayan çok utangaç bir adam olduğu için sevgilisi günlerce ondan gelecek ilk hareketi bekledi durdu. Bir akşam Mc Teagirt elinde koca bir gül buketi ile sevgilisini ziyarete geldi. Gülleri gören kızcağız, derhal delikanlının boynuna sarılıp onu uzun uzun öptü Kızın kollarından kurtulan Mc Teagirt kapıya doğru koşmağa başladı. Kızcağız:

— Ne oldu Mc Teagirt? diye seslendi; seni gücendirecek bir şey mi yaptım?

Delikanlı nefes nefese karşılık verdi:

— Hayır canım; hayır; sadece bir miktar daha gül bulmak için, çiçekçi dükkânları kapanmadan yetişeyim diyorum!

Gedikli müşteri

Dışarda lâpa lâpa kar yağıyordu. Pansiyonun onbeş yıllık kiracısı ev sahibesi ile çıtır çıtır yanan ateşin başında sohbet etmekte idi. Yaşlı adam bu romantik dekorun da verdiği bir helecanla kadıncağıza döndü ve:

— Benimle evlenir misiniz? dedi.

Pansiyon sahibesi bir müddet düşündü ve cevap verdi:

— Mr. Cowstad onbeş senedir sizi tanıyorum; bir fena hareketinizi, bir gün yemekten veya servisten şikâyet ettiğinizi veya kirayı bir gün geciktirdiğinizi görmedim. Evlenip sizin kadar iyi bir müşteriyi kaybetmek istemem!..

Markası!

Büyük baba Woogie, torununa kendi zamanına ait Western kahramanlarını anlatıyordu:

— Bir Billy the Kid vardı hele... diyordu; yirmi bir yaşına gelmeden 21 kişiyi öldürmüştü...

Torunu pek fazla hayret göstermeden sordu:

— Yaa!... Öyle mi? Ne marka araba kullanıyordu?...

Aşk ve evlilik

Willie, Weary'ye soruyordu:

— Hiç âşık oldun mu Weary?

— Evet, seneler önce, sarhoşken...

— Peki, nasıl oldu da evlenmedin?

— Sarhoş olduğum için kız benimle evlenmek istemedi, ayılınca da ben fikrimi değiştirdim...

— Hiç bir şeyiniz yok maaşallah... Üç gün sonra gelin çözelim!

YAZISIZ!

Melek!

İki arkadaş senelerdir birbirlerini görmemişlerdi. Yolda karşılaştılar. Bu uzun zaman zarfında ikisi de evlenmişlerdi. Birincisi sordu:

— Karın nasıl bir kadın Bill?

Bill saadet içinde cevap verdi:

— Bir melek azizim, tam mânasiyle bir melek!

— Şanslısın öyleyse dostum, benimki hâlâ yaşıyor!..

Kadınlar

Bir zamanlar bir sultan vardı ve haremini sarayının otuz kilometre uzağına yaptırmıştı.

Sadık hizmetkârlarını her gün hareme yollar ve başka başka kızlar getirtirdi. Bu sultan tam seksen yaşına kadar yaşadı; fakat hizmetkârları kırk yaşında iken öldü.

Kıssadan hisse: Bizi öldüren kadınlar değil, onların peşinden koşmaktır.

Realizm

Kocası anlatıyordu:

— Meşhur ressamlardan biri bir gün can sıkıntısı ile odasının duvarına bir örümcek ağı resmi çizmiş; o kadar realist bir resim olmuş ki hizmetçi hakikî ağ sanıp temizlemek için saatlerce uğraşmış...

Karısı itiraz etti:

— Olmaz öyle şey!...

— Neden olmasın; adam çok iyi ressammış, ağı aynen örümcek ağına benzetmiş...

— Ben hizmetçiden bahsediyorum kocacığım!

Kuvvet ilâcı

Genç, yeni evli kadın eczaneye girdi ve utana sıkıla sordu:

— Bebekler için bir kuvvet ilâcınız var mı?

Eczacı raftan bir şişe alıp uzattı. Genç kadın şişeyi tetkik ettikten sonra:

— Hakikaten dedi; bu ilâç bebekleri kuvvetli ve tombul yapar mı?

— Evet madam, çok iyi bir ilâçtır...

— Peki, ben mi içmeliyim yoksa kocam mı?

Dağ otelleri

Mrs. Goldschmit dağda geçirdiği tatilinden dönmüştü. Arkadaşı oraların ne âlemde olduğunu sorunca:

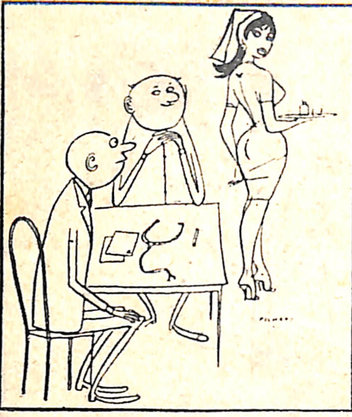
— Ne olacak, diye cevap verdi; dağdaki bütün otellerde durum ayni; genç kızlar birer koca bulmağa, kocalar birer genç kız bulmağa gelmişler.

Kibarca

Kaliforniaiı bir iş adamı anlatıyordu:

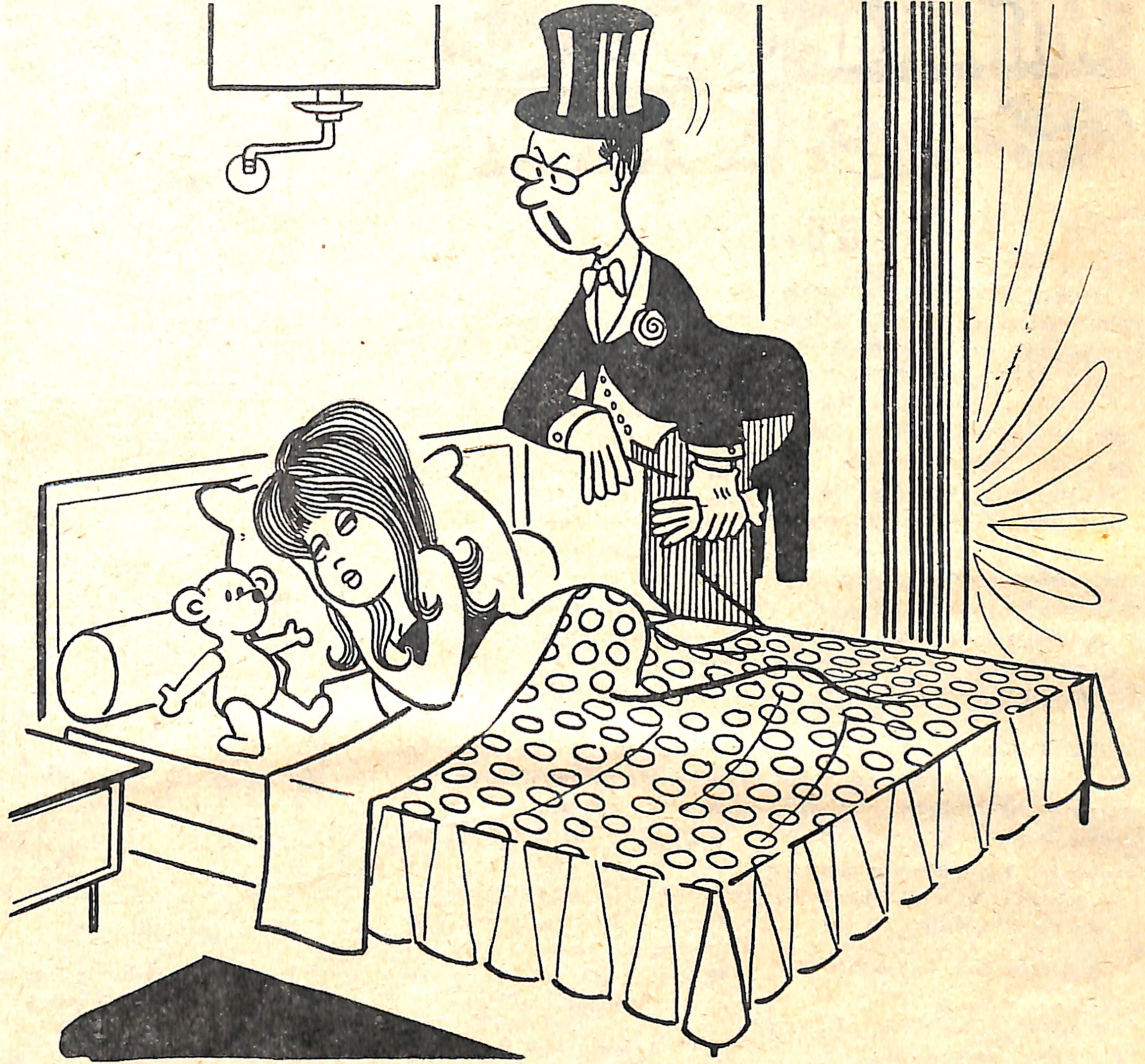
— İş hayatına atıldığım zaman muhtelif yerlerde çırak olarak çalıştım; fakat en kibar patronum Nevada'da bir dükkân sahibi idi; bir cumartesi akşamı beni yanına çağırdı ve:

— Oğlum, dedi; sensiz ne yapacağız, bu dükkânı nasıl idare edeceğiz bilmiyoruz doğrusu; ama bu pazartesiden itibaren buna gayret edeceğiz!..

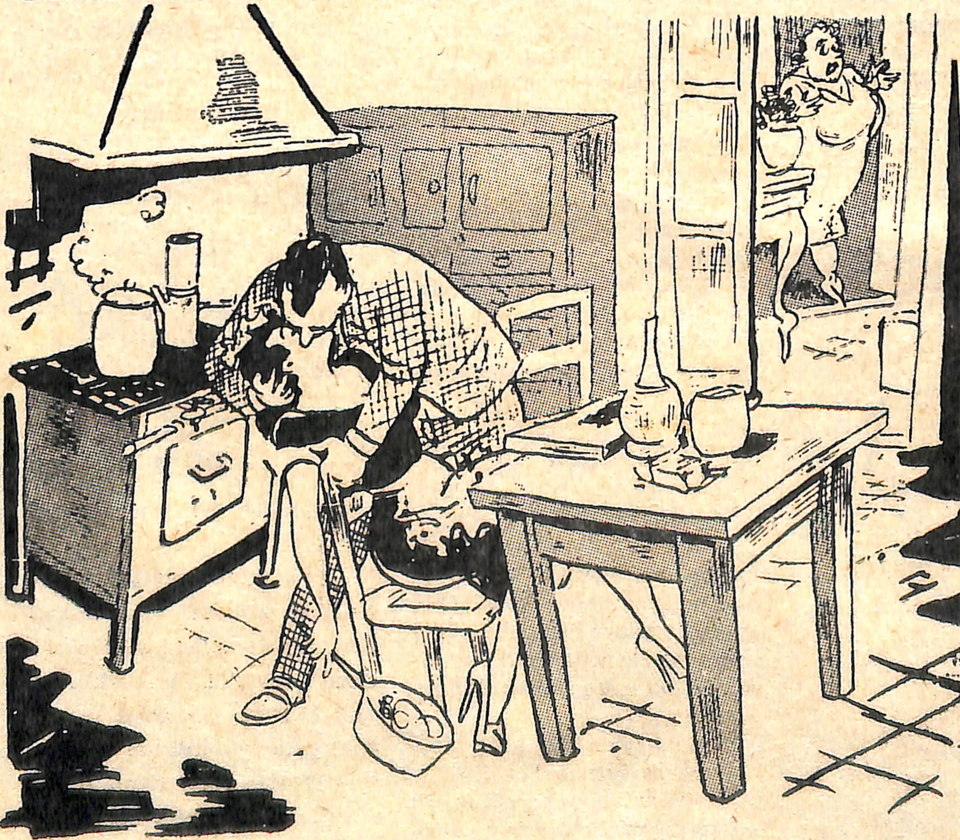

—HÂLÂ, BİZİM HASTAHANEDE YATMAYA KARAR VERMEDİNİZ Mİ ?

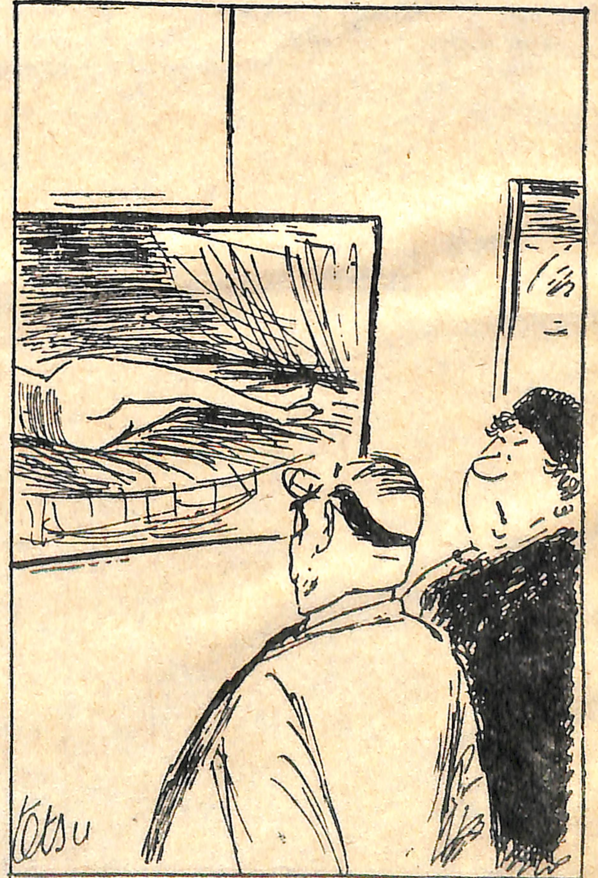
Dünya Karikatürleri

—HAYDİ ANNEN SANA BİRŞEY ÖĞRETMEDİ DİYELİM... BRİGİTTE BARDOT'NUN FİLİMLERİNİ DE Mİ SEYRETMEDİN HİÇ ?..

—POOOL... NEYE AĞZINI AÇIP TA CEVAP VERMİYORSUN ?

—ŞUNUN BİZİM KAPICI KIZ OLDUĞUNA, KİM İNANIR KARICIĞIM ?..

Herkesin bir şeytanı vardır!

Şeytan

Hepimizin sevimli şeytanı olacak!

- Şeytan'ı okurken gülecek, eğlenecek, dinleneceksiniz!
- Şeytan, particilikten, politikacılıktan bıkanların neşe kaynağı olacaktır.
- Hikâyenin en tatlısını, romanın en sürükleyicisini Şeytan'da okuyacaksınız!
- Şeytan'ın her anahtar deliğinde gözü, kulağı olacaktır.

İŞTE ŞEYTANIN İKİ ROMANI:

FİLİZ!

ORHAN KEMAL

1 — En sevilen romancı Orhan Kemal, Filiz'i Şeytan okuyucuları için hazırladı.

2 — Filiz ,on altı yaşında hayata atılan güzel, sıcak bir kızın romanıdır.

3 — Filiz, size haftaları dört gözle bekletecek, yıllarca hayalinizde yaşayacak bir romandır.

Kör Şeytan

1 — Kör Şeytan, sizi hem eğlendirecek, hem heyecandan heyecana sürükleyecek bir macera, bir polis romanıdır.

2 — Kör Şeytan, kaba polis romanlarına benzemez. İnce bir edebiyat eseri, zarif bir sanat eseridir.

3 — Kör Şeytan'ı okurken, gündüz yorgunluğunuzu, gece uykunuzu unutacaksınız!

- Şeytan 20 büyük sahife, beş renk, bir lira... Pek yakında çıkıyor.
- İstanbul umum bayii : Hasan Kazma, Ankara caddesi, Vilâyet han, İstanbul.
- Umum taşra bayii Sabri Özakar, Ankara caddesi, Vilâyet han, İstanbul

AK. 32

Ş İ İ R L E R:

Bir Rüzgâr Esti!

Yusuf Ziya Ortaç

En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak, beş renkli kuşe gömlek

Fiatı 5 Lira. *Pek Yakında.*

Umumi satış merkezi : AKBABA Yayınevi

AK. 33

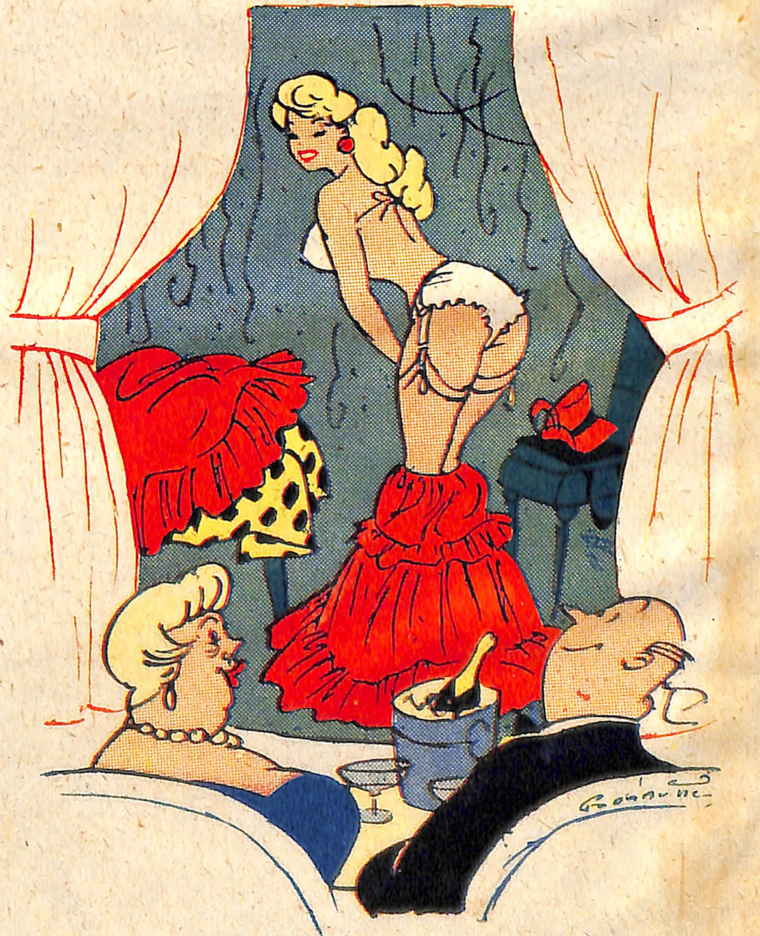
Akbaba

– SEVGİLİM, ACABA DUMANDAN RAHATSIZ OLUYOR MUSUNUZ ?

ARTİST– BANA GÜVENEMİYORSUNUZ GALİBA ?
REJİSÖR– HAYIR, KENDİME GÜVENEMİYORUM !

– SENİN STRİP–TEASE DEDİĞİN BU MU !.. BEN SANA EVDE DAHA ALÂSINI YAPARIM !..